

KOMMUNISTISK POLITIK

Minearbejdere marcherer til Madrid 11. juli 2012. Foto Flickr/Victor Ferrer

DE MILITANTE MINEARBEJDERES KAMP - HELE DET SPANSKE FOLKS KAMP

Nr. 15

16. årg.

2012

3. august

-

17. august

Støttepris 20 kr.

TEMA: Hvem huggede det arabiske forår?

- Fra EU-kancelliet s. 2 • Alliancen af imperialister og islamister s. 3 •
- Enhedslisten lægger planerne om revolution i skuffen s. 4 •
- Verdens rigeste skjuler billioner s. 6 • Breiviks kontakter s. 8 •
- Is og olie s. 9 • Vejlegaard, Krifo og Anonymous s. 10 •
- Raskmelding og tilbagefald s. 11 • Norge: Aldrig mere en 22. juli s. 12 •
- Belejringen af Damaskus s. 14 • Ægypten: Morsi og hæren s. 17 •
- Hvad sker i Sudan? s. 18 • Hvorfor myrdede Israel Arafat? s. 20 •
- Debat s. 22 • Tid til drømme s. 23 • OL med bomberter s. 24

Fra EU-kancelliet

KOMMUNISTISK POLITIK

Masser af offentlige instanser insisterer på at 'kommunikere' i et sprog, som er hinsides modtagernes forståelsesgrænser. Undertiden suppleres kancellistilen af ubehjælpssomhed for at nå dette punkt. Men det gælder ikke kancelliet i Bruxelles. Embedsmændene her kan både tænke klart og udtrykke sig klart, når de vil. De kan tilmed gøre det, så ingen andre end indviede fatter en brik.

Det gælder f.eks. EU-kommissionens 'henstilling med henblik på Rådets henstilling om Danmarks nationale reformprogram for 2012 med Rådets udtalelse om Danmarks konvergensprogram for 2012-2015'.

Allerede her er man klar over, at det nok er noget vigtigt, men også noget, som ikke rager almindeligt folk uden en embedseksamen som polit. eller jur. Og det drejer sig sådan set også bare om den (økonomiske) politik, som EU-kommissionen forlanger, at Danmark fører – implementeret af dens lokale regering og det folkevalgte parlament, den nationale suverænitets øverste instans.

I alt fald: "Omtalte dokument" er fra 30. maj 2012, og punkt 1 i 'henstillingerne til dansk politik' erklærer, at der i 2012-13 skal 'tages skridt til':

"... at gennemføre budgetstrategien som planlagt for at rette op det uforholdsmæssigt store underskud senest i 2013 og sikre den gennemsnitlige årlige strukturelle tilpasning, der er angivet i Rådets henstillinger under proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Derefter bør Danmark sikre en passende strukturel tilpasning til at gøre tilstrækkeligt fremskridt i retning af den mellemlistede budgetmålsætning, herunder nå udgiftsreferencesatsen."

Nej – det er ikke en læserkonkurrence, og de rigtige svar findes ikke skrevet omvendt nederst på siden eller længere henne i bladet.

Det betyder groft oversat, at der skal skæres ned på den sociale del af de offentlige budgetter, og underskud skal aflives, før de opstår – sådan at de rige kan blive rigere i fred og flertallet kan bære endnu flere af krisens byrder.

Det er hovedindholdet i EU's 'henstillinger' til dansk økonomisk politik, som i hurtigt tempo skal sanere resten af

de velfærdsydelser, der er tilkæmpet gennem arbejdernes og det store flertals kamp gennem mere end hundrede år. Punkt 2 i henstillingerne gør det trods kancellisproget lysende klart, hvad den EU'ske reformpolitik for Danmark handler om, og slår ned på et enkelt konkret felt for årets reformvirksomhed. Regeringen skal tage skridt til:

"... at øge det langsigtede udbud af arbejdskraft ved at gennemføre en reform af førtidspensionsordningen og ved i højere grad at målrette fleksjobordningen mod personer med nedsat arbejdsevne og forbedre beskæftigelsesmulighederne for personer med indvandrerbaggrund."

Fleksjob- og førtidspensionsforringelserne er ligesom resten af EU-reformpolitikken også dansk regeringspolitik, uanset om regeringen kalder sig rød eller blå. 'Reformerne' og de konkrete skridt er aftalt i og med EU-kancelliet før folketinget, og længe før befolkningen kender noget til dem.

De øvrige tre henstillinger i dokumentet fra i år handler bl.a. om at gøre uddannelserne billigere og sluse de studerende hurtigere igennem, øge de offentlige udliciteringer, privatiseringen og styringen af de offentlige indkøb i monopolernes interesse osv.

Det er også regeringens politik – og 'oppositionens'.

Aftalen mellem de to regeringsblokke i dansk politik om den asociale førtids- og fleksreform, der blev indgået op til folketingets sommerferie, udløste stor folkelig harme, synlige protester og mange initiativer til at få sat en stopper for de konkrete angreb og sejle op mod reform-nedskæringspolitikken. Og vreden og harmen har holdt sig sommeren over. Den er klar til at markere sig igen også på gaderne, også foran landets rådhus og foran Christiansborg. En trængt SRSF-regering og dens allierede i LO-toppen har travlt med at prøve at undergrave protestbevægelsen og begrænse den til en enkelt symbolsk manifestation ved folketingets åbning i begyndelsen af oktober.

Når det kommer til stykket, er EU-politikken og EU-kancellistilen ikke så uforståelig endda: Den handler om forringelser for det store flertal, for den unge som den gamle, for dig og mig. Svaret kunne være et kort, kontant, synligt og mærkbart NEJ!

Redaktionen 31. juli 2012

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne

Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 400 kr.

År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner

1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 10.08.12

Alliancen af imperialister og islamister mod de arabiske folkerevolutioner

For første gang nogensinde er der kvindelige idrætsfolk med fra alle 204 deltagerlande ved de olympiske lege i London i 2012. Allersidste land til at ophæve forbuddet mod kvindelige deltagere var Saudiarabien, som siden det første gang deltog i OL i 1972 har fastholdt en rigid tolkning af den religiøse sharia-lov, som forbyder kvinder at deltage i offentlige manifestationer for begge køn.

Angiveligt skete det i sidste øjeblik efter langvarigt pres fra Den Internationale Olympiske komité, der skal have truet med at ekskludere hele det saudiske hold til OL, hvis ikke Saudiarabien fulgte det olympiske charter om lighed for racer og køn.

Dermed undgik man også pinlige spørgsmål om kvindernes stilling og mangelen på demokrati i Saudiarabien, USA's og Vestens absolut vigtigste allierede i den arabiske verden, og har tilmed fået det til at se ud, som om der sker reelle fremskridt i dette reaktionære centrum i hele regionen.

Kendsgerningen er at Saudiarabien sammen med andre islamistiske royale og religiøse diktaturer er dybt involveret i USA's, Israels og NATO's hemmelige krig mod Syrien og forberedelsen til åben aggression mod Iran.

Alliancen med det saudiske kongehus og dets drabanter fra Bahrain (med den strategiske amerikanske flådebase) til Qatar (med det strategiske medievåben TV-kanalen Al Jazeera) er både af geostrategisk betydning for Vesten. De er nu en afgørende bestanddel af nedkæmpelsen af de arabiske folkerevolutioner under påberåbelse af netop folkerevolutionernes krav om 'frihed' og 'demokrati'.

Saudiarabien betegnes ofte som verdens mest undertrykkende regime, og med god ret. Der eksisterer ingen frihed og ingen friheder. Den eneste politik er statsterror, og al magt ligger i hænderne på den saudiske konge og den kongelige familie, som har ført den mest barbariske og mørke middelalder ind i det 21. århundrede.

Politiske partier og nationale valg

er forbudt. Landets grundlov giver ingen rettigheder til de almindelige borgere, og i særdeleshed ingen til kvinderne. Medierne styres af den herskende familie. De fleste websider anses for skadelige og blokeres. Islam er statsreligion, andre religioner er forbudt. Enhver kritik kan være majestæts- eller religionsfornærmelse. I den senere tid er den politiske repression taget til, selvom regimet med bistand fra sine internationale venner søger at skjule den voksende utilfredshed og protest. Militæret har skudt

med skarpt mod demonstranter og flere skal være blevet dræbt. Det anslås at der er omkring 30.000 politiske fanger i Saudiarabien, hvis forhold er ukendte.

60 pct. af befolkningen - saudiere, udenlandske arbejdere og andre ikke saudiske indbyggere (som har endnu færre rettigheder end saudierne) lever i fattigdom, mens al Saud-familiens rigdomme stråler over verden.

Dette regime drømmer ikke om at tilade nogle forandringer, heller ikke for kvinderne, men har derimod en drøm om at dæmme op for de sekulære og demokratiske processer i den arabiske verden. Det har kraftigt understøttet imperialisternes dagsorden for regimeskifte i de sidste sekulære regimer i den arabiske verden, som Libyen og Syrien. Det bruger rigtig mange oliepenge til at eksportere og udruste sin version af islam og fundamentalistiske

krigere, som er parate til ethvert barbari i religionens navn for lejesoldatens løn. Det ønsker sig en status som det iranske præstestyre fik efter folkeopstanden i Iran – med sin tilhyllede version af islam som rollemodel.

USA's og Vestens fraser om 'demokrati' og 'ytringsfrihed' og 'kvindefrigørelse' lyder ufattelig hykleriske, når de fremsættes hånd i hånd med det saudiske monarki, der sendte soldater ind for at redde herskeren af Bahrain fra folkeopstanden.

De saudiske kvinder tvinges af regimet til at skjule deres krop i den sorte abaya-kappe; det religiøse politi straffer kvinder, der kører bil, med piskeslag; religiøst begrundet mishandling af værste skuffe.

Med sådanne alliancepartnere er de vestlige imperialistmagter dømt til i sidste ende at tabe slaget om den arabiske verden, om dens sjæl og dens enorme olierigdomme, som i dag forgylder bøddler og fanatikere.

'Det arabiske forår' og folkerevolutionerne startede i Tunesien og fortsatte i Ægypten med at jage despoterne ud. Det var sekulære regimer, i begge tilfælde med regerende partier, der var tilknyttet den socialdemokratiske internationale. USA forsøgte at fremstille sig som en ven af revolutionerne efter de var brudt ud. I begge lande har de allieret sig med islamistiske partier om at opretholde status quo og et amerikansk trænet og kontrolleret militær også efter de 'frie' valg, hvor de islamistiske partier nød godt af en sort strøm af oliepenge fra den arabiske halvø.

Opstandende og revolterne mod de religiøse monarkier fra Marokko til Bahrain og Saudiarabien er derimod blevet undertrykt med brutal magt eller en blanding af brutalitet og reformløfter.

Om processerne for regimeskifter er i fuld gang: Libyen er overstået, Syrien er om kort tid lige så ødelagt – og så bliver det efter planen Irans tur.

Enhedslisten lægger planerne om revolution i skuffen

Af Kommunistisk Politik

Hvad der i sommerens mediedebat begyndte som en voldsom kritik af SRSF-regeringens kapitalistiske reformpolitik endte med en diskussion om Enhedslisten som "ekstremt" og "revolutionært" parti

Der er nok ingen, som kan huske, hvordan det gik til, at en dagsorden, der var sat af den folkelige harme og protesterne mod SRSF's skatteraftale og fleks- og førtidspensionsreform sammen med blå blok, blev forvandlet til en identitetskrisen for Enhedslisten, men svaret spinner i vinden.

Man tager en dosis kommunismet, tilsætter lidt revolutionsforskrækkelse, et ekstremisme-stempel, en omhyggelig udtænkt medieoptræden fra en socialdemokratisk rockertype, et overfortolket citat fra liste Ø's ordfører og et kontrolleret udpluk fra Enhedslistens program – og virkningen er bemærkelsesværdig.

Liste Ø's revolutionsplaner

"Danskerne løber skrigende fra Enhedslistens revolution", hedder det i en overskrift i Berlingske Tidende, der citerer en Gallup-måling for, at Enhedslistens 'revolutionsretorik' mindsker det store flertals lyst til at stemme på partiet. Leaden lyder sådan:

"Enhedslistens planer om en revolution har betydning for danskernes lyst til at stemme på rød blok"

Pludselig er det en fastslået kendsgerning, at partiet, der har været det parlamentariske grundlag for den EU- og NATO-tro thorningske SRSF-regering, tumler med planer om en revolution i en eller anden ret nær fremtid.

Det var partiets ellers så forsigtige ordfører Per Clausen, der i Berlingske Tidende den 15. juli kunne citeres for, at der kommer revolution i Danmark inden 20 år:

- Jeg tror, at revolutionen vil komme i ét ryk, og jeg tror, at den kan komme

inden 20 år. Vi kan se, hvad der sker i Sydeuropa lige nu.

- Tingene kan også bryde sammen i Danmark, så vi får et økonomisk kollaps, mens det går op for befolkningen, at politikerne mangler legitimitet. Jeg kender ikke nogen i Enhedslisten, som ikke tror på revolutionen.

Kommunismens spøgelse var genopstået i skikkelse af liste Ø. Og det revolutionære image blev i mediemøllen yderligere bestyrket af, at partiets principprogram (Kapitalisme og socialisme i det 21. århundrede - fra 2003, supplementet 2004) rent faktisk taler om revolution, om et klasseløst samfund, om afskaffelse af den private ejendomsret.

Hvad siger Ø's principprogram om revolution?

Programmet er omfattende og detaljeret. Det nuværende program er resultatet af de første godt 15 års interne kampe mellem forskellige strømninger og tendenser, men afspejler en klar dominans på det programatiske område fra den 'revolutionære venstrefløj'. Enhedslisten blev som bekendt stiftet af en sammenslutning af DKP'ere, venstresocialister, maoister og ikke mindst trotskister, som, har afsat tydelige aftryk.

Programmet siger ja til kommunisme, til et klasseløst samfund:

Fremtidens musik kan og skal ikke komponeres på forhånd - de mennesker, som kæmper mod kapitalismen og dens konsekvenser, skal være komponisterne. Det er dem, som kommer til at bestemme socialismens udformning.

Det udelukker imidlertid ikke, at det er nødvendigt at opstille nogle målsætninger for det socialistiske alternativ, vi kæmper for. En socialisme, der peger frem mod et klasseløst/kommunistisk samfund. Dvs. et samfund, hvor den enkeltes frie udvikling er betingelsen for alles frie udvikling, og et samfund hvor enhver yder efter evne og nyder efter behov.

Det siger ja til produktion for behov, ikke for profit:

Socialisme er et samfundssystem, hvor der produceres for at dække menneskelige behov og ikke for at opnå en profit. Den private ejendoms- og råderet til produktionsmidlerne er ophævet og erstattet af forskellige former for kollektive ejerformer, kendetegnet ved et fuldt gennemført demokrati i forhold til både produktionens indhold og udførsel. Under socialismen stopper demokratiet ikke ved døren til arbejdspladsen eller indkøbsstedet. ...

Den socialistiske revolution erstatter kapitalismen med en demokratisk planlagt og kontrolleret behovsstyret økonomi. Produktionsmidlerne vil blive overtaget af arbejderne på de forskellige virksomheder og vil blive drevet og videreudviklet på basis af et arbejdspladسدemokrati i samspil med de politiske organer, der fastlægger de økonomiske mål og rammer. Arbejderråd, beboerråd og brugerråd er sammen med interesseorganisationer og græsrodsbevægelser vigtige dele af det socialistiske demokrati, hvor deltagelsen i beslutningerne kan ske med forskellige udgangspunkter.

Det ønsker et revolutionært brud med

kapitalismen:

Den socialisme, vi arbejder for, skal altså først og fremmest erstatte den nuværende kapitalmagt med hele befolkningens demokratiske, aktive styring af samfundsudviklingen. Dette ambitiøse mål har naturligvis konsekvenser for de midler og den strategi, vi bruger.

Da socialismen vil fjerne de økonomiske og politiske magthaveres magt og privilegier, kan den kun indføres i forbindelse med et revolutionært brud med kapitalismen og den herskende klasse under kapitalismen - borgerskabet.

Socialistiske revolutioner kan måske nok gennemføres i enkelte lande og forskudt over tid. Men en egentlig igangsættelse af den gigantiske forandringsproces, som socialismen er udtryk for, forudsætter, at revolutionen hurtigt breder sig til de centrale kapitalistiske nationer, ellers vil revolutionen blive slået tilbage ideologisk, økonomisk og i yderste konsekvens også militær krig fra den omgivende kapitalistiske verdens side.

Se ikke på hvad de siger, se hvad de gør!

Det er en gammel marxistisk - og generel - sandhed, at man ikke skal se på, hvad partier og politikere siger om sig selv, eller alene på deres programatiske erklæringer, men først og fremmest på hvad de gør. Det er ikke Enhedslistens program, der afgør om det er et revolutionært parti, men dets praksis. Uanset DF's selvopfattelse er det et ultrahøjre-parti, som reaktion og imperialisme, krig og racehad. Uanset om S og SF kalder sig 'røde' og socialistiske er det borgerlige, kapitalistiske reformpartier.

Hvis Enhedslisten virkelig var et revolutionært parti, ville det arbejde for at forberede revolutionen (og så meget mere påtrængende, hvis det ser en mulig revolution i Danmark indenfor de næste 20 år, sådan som APK f.eks. gør det).

Men Enhedslisten arbejder ikke for at forberede nogen revolution. Partiets reelle praksis er at støtte en regering af borgerlige og kapitalistiske partier, der gennemfører EU's reformpolitik og NATO's krigspolitik. En dobbeltrolle

her er umulig. Man kan ikke både forberede revolutionen og støtte en anti-revolutionær SRSF-regering. Eller som socialdemokraternes fungerende politiske ordfører i sommerens mediedebat Benny Engelbrecht erklærede til Politiken:

"Socialdemokraterne har altid arbejdet for et samfund baseret på den nordiske velfærdsmodel, og det vil vi altid gøre. Og skulle det utænkelige ske, at den revolution skulle opstå, så mener jeg bogstaveligt talt, at de i givet fald måtte nedkæmpe os."

Enhedslisten har indtil videre nægtet at være en solid medspiller i SRSF's reformpolitik og skarpt kritiseret forligene med blå blok. I forbindelse med de seneste aftaler, udtalte Johanne Sch-

midt-Nielsen, at Enhedslisten ikke længere var regeringens støtteparti.

Det har givet vælgermæssig og medlemsmæssig pote. Partiet har vokseværk i medlemstal og stemmeprocent. Og derfor er det blevet presset i sin dobbeltrolle, og fanget i de indre modsætninger i dets politik.

Resultatet er da heller ikke udeblevet. Så snart der begyndte at blæse en smule vind omkring partiets 'revolutionære' program, har man skyndt sig at lægge det i skuffen.

I forbindelse med liste Ø's parlamentariske rolle som støtteparti har man allerede på det seneste landsmøde besluttet at ændre principprogrammet.

I revolutionær retning, måske?

Folkebevægelsen mod EU:

Vi har sparet 338 mia. med euro-nej

Danmark hæfter i dag for 20,6 mia. kr. i forbindelse med finanskrisen. - Var vi med i euroen, havde beløbet være 338 mia. større - uden at det reelt havde gavnet de kriseramte befolkninger i EU, konstaterer Rina Ronja Kari fra Folkebevægelsen

I forbindelse med finanskrisen har Danmark formentlig sparet 338 milliarder kroner ved ikke at være medlem af euroen. Det viser beregninger, som lektor i international økonomi på Handelshøjskolen ved Århus Universitet, Christian Bjørnskov, og cheføkonom i FIH Erhvervsbank Christian Blaabjerg har foretaget på foranledning af Morgenavisen Jyllands-Posten.

I dag hæfter Danmark for i alt 20,6 milliarder kroner. Men havde Danmark været medlem af euroen, skulle vi have betalt 87 milliarder kroner til stabilitetsfonden ESM, stillet garantier for 95 milliarder kroner gennem fonden EFSF og betalt 156 milliarder kroner til genopfyldning af pengetanken i EU's centralbank ECB, hvis et af de økonomisk svage lande går fallit.

"Der er ingen andre til at betale reg-

ningen end eurolandene, og den slipper vi for, fordi vi ikke er med i euroen", siger Christian Bjørnskov til Jyllands-Posten og tilføjer bl.a.:

"Euroen er en konstruktion, som opfordrer landene til at opføre sig uansvarligt, for uanset hvad man giver af politiske løfter - det som økonomer kalder billig snak - kommer eurolandene i sidste ende til at hæfte solidarisk for andres gæld".

- Når eurolandene i denne sammenhæng hæfter "solidarisk", så gælder solidariteten for regeringer og banker. Ikke for befolkninger, der som i Grækenland og Spanien bliver ved med at få sendt nye regninger at betale i form af den ene nedskæringsrunde efter den anden med få måneders mellemrum. Så vi har mange milliarder gode grunde til at glæde os over, at vi stemte nej for 12 år siden, siger Rina Ronja Kari, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Verdens rigeste skjuler billioner

Af Kommunistisk Politik

Ny rapport afdækker, at de rigestes skattespekulation er ekstremt omfattende, og leder til den konklusion, at uligheden i verden er væsentligt større end tidligere antaget. Det gør den parlamentariske debat fuldstændig hul

En tidligere cheføkonom ved den store finansielle virksomhed McKinsey, James Henry, har sammen med organisationen Taxjustice udviklet forskellige metoder til at komme frem til mere præcise beregninger på, hvor mange penge der bliver gemt væk fra skattemyndighederne verden over.

Hovedkonklusionen er, at en stor del af verdens finansielle rigdom bliver sendt gennem et af verdens mere end 80 skattely, hvor diskretion og bankhemmelighed er eneste lov.

Rapporten fra Taxjustice anslår, at det i 2010 drejer sig om mellem 21 og 32 billioner dollars, svarende til mindst 124 billioner kr., der er sendt gennem skattely (en billion er tusind milliarder).

Ud over de finansielle værdier er en stor del af ejendomsmarkedet, luksusbiler, guldreserver m.v. ejet af udenlandske forretningsstrukturer, hvor det er umuligt at identificere de reelle ejere.

Pæne firmaers sideforretninger

I vores moderne tidsalder handler det ikke om lyssky personer, der slæber af sted med kufferter fulde af penge. Det handler om, at de største af verdens pæne og respektable banker har en sideforretning, hvor de opretter indviklede konstruktioner af skuffeselskaber i forskellige udenlandske skattely og jurisdiktioner. De tilbyder deres mest velhavende kunder at sende formuen udenlands, og det hele klares med et klik uden at flytte sig fra skrivebordet.

Eller det kan være virksomheder som McKinsey & Company, hvis kon-

Lejlighed med udsigt til Hyde Park i London, priserne starter ved 125 mio. kr..

sulenter sidder med ved bordet, når finansministeriet skal træffe beslutninger om nedskæringer – samtidig med at de tilbyder deres rigeste kunder den service at sende pengene i skattely, og tilbyder investeringer skjult gennem hedgefonde.

Den simpleste konstruktion ser nogenlunde ud som en Olsenbande-opfindelse: En bankkonto kan tilgås i Schweiz, men typisk er ejeren et anonymt skuffeselskab i et andet skattely, der så igen er ejet af en fond i et tredje skattely – og fondsejerne bor et helt femte sted.

Det er bare ikke fiktion, det er virkelighed.

Ulighed i nyt lys

Den nye rapport fra Taxjustice.net konkluderer, at den globale ulighed er meget værre, end tidligere studier har anslået. Ud over at enorme summer sendes igennem skattely, bliver der også akkumuleret billioner i de hemmelige konstruktioner.

Tidligere har det ikke været muligt at finde ud af, hvem der i sidste ende ejer de enorme formuer, der er gemt væk på hemmelige udenlandske bankkonti. Selvom der i forskellige undersøgelser er kompenseret for usikkerheden omkring, hvor mange penge der er

skjult for myndighederne, er det fulde omfang ikke taget med i beregningerne.

Afdækningen af deres omfang leder frem til den konklusion, at verdens samlede rigdom er større end antaget, og at uligheden derfor også er større, da de skjulte formuer stort set udelukkende er ejet af verdens rigeste individer.

Den fattigste halvdel af verdens befolkning ejer knap 1% af den globale rigdom, mens de rigeste 10% ejer 84%!

Gælden tilhører de fattige

Den afslørende undersøgelse viser også, at for en gruppe af 139 lav- og middelhøjskomslande er de private akkumulerede formuer på udenlandske konti anslået til mellem 7,3 og 9,3 billioner dollars, eller det dobbelte af de samme landes gæld på 4,08 billioner. De lande, der traditionelt bliver anset som gældsnationer, er altså reelt kreditnationer, hvis de hemmelige private udenlandske formuer bliver regnet med.

Det store problem er, at disse aktiver er kontrolleret af en lille velhavende gruppe i disse lande, mens gælden er lagt på skuldrene af den fattige befolkning.

Det ses ikke mindst i Afrika, hvor 944 mia. dollar samlet er sendt ud af 33 lande på kontinentet i perioden fra 1970 til 2008. Til sammenligning var udlandsgælden "kun" 177 mia. dollars – hvilket reelt gør selv Afrika til nettokreditor i verden.

Generelt bliver disse private penge, der i 'hemmelighed' fosser ud af Afrika, ikke reinvesteret på kontinentet, men brugt på champagne i Paris og som en del af den internationale spekulation.

Problemet for udviklingslandene er mere alvorligt, end at de riges velstand

undervurderes, og at der svindles med skatterne. Det er et spørgsmål om liv og død for hundredtusinder.

Talparadoks i USA: Voksende kløft skjules

Eliten har med stort held holdt deres rigdomme hemmelige. Derfor er en af metoderne i rapporten at tage et indirekte kig på økonomien. I USA undersøges det paradoks, at statistikker gennem årene har vist en tydelig tendens til stigende ulighed i indkomsterne, mens der ikke var samme tendens, når det kommer til formuer.

Indkomsterne for USA's top 1 % mest vellønnede er mere end fordoblet fra 1980 til 2010, mens indkomsterne er mere end tredoblet for top 0,1 % og mere end firdoblet for top 0,01 %.

Indkomsten for de nederste 90 % er til gengæld i de samme tre årtier faldet med næsten 5 %.

Mærkeligt nok viser data, at selvom top 1 % af husholdningerne i 1983 ejede 33,8 % af al rapporteret rigdom, så var denne andel 26 år senere (i 2009) kun vokset til 35,6 %.

Altså medmindre de rige har spist alle deres penge op på restauranter med Brixtoftes vinpriser gange tusind, er den mest ædruelige forklaring på den paradokse forskel mellem den stigende ulighed i indkomster og den manglende ulighed i velstandsfordeling den, at de rige skjuler pengene i udlandet.

Samme forklaring er løsningen på et andet paradoks: at der på globalt plan er en tendens til, at verden samlet set fremstår som nettoskyldner, selvom der jo skulle være balance i regnskabet.

Så hvis man ikke forestiller sig, at der er optaget lån på andre planeter, er det oplagt, at løsningen er, at der findes skjulte midler, der flyder rundt i komplicerede udenlandske forretningskonstruktioner. Og disse penge kommer en gang imellem op til overfladen som investeringer.

Bygning Et: Hyde Park

En illustrerende historie fra London (Sunday Times november 2011) gennemgik ejerforholdene for 56 luksuslejligheder med en samlet pris på to milliarder dollars, der på det tidspunkt var blevet solgt i det mest kostbare lejlig-

hedskompleks midt i London. Kun fire lejligheder var ejet af rigtige mennesker, mens resten var ejet anonymt gennem forretninger med hjemsted i British Virgin Islands, Isle of Man, Cayman Islands, Liechtenstein og lignende kendte skattely.

Selvom det måske ikke tegner et komplet billede af, hvor stor en procentdel af de allerrigeste der sender deres formuer i skattely, viser det på den anden side, at i dette konkrete tilfælde er det stort set alle sammen.

Viden og seriøs statistik om de rigestes indkomster og formuer er i de fleste lande i verden aldeles mangelfulde. Ikke kun på grund af svindel, men også fordi der findes masser af legale fiduser, der er med til at få pengene til at forsvinde.

En rig person kan f.eks. lade sine forretninger styres fra skattely og i stedet for en månedsløn få udbetalt et månedligt lån fra sit eget firma. Et lån er jo ikke indkomst og skal således ikke beskattes. En sådan type arrangementer, hvor direktøren låner sin løn eller sine biler eller sine huse fra egen virksomhed, er en anden måde at skjule sine penge på.

somhed for at undgå at betale skat, betyder også, at der kommer forkerte tal i statistikken over ulighed.

Den rige er jo på papiret slet ikke rig, men dybt forgældet – og det hele stemplet og godkendt af skattevæsenet.

Graden af ulighed, landene tolererer, er et centralt spørgsmål i den politiske debat (*læs: klassekampen*), hvor der alle steder i verden er en stærk politisk strømning, der forsvarer øget ulighed – som f.eks. den danske regerings reformprogrammer med skattelettelse til de rigeste og nedskæringer på overførselsindkomster som den væsentligste drivkraft i samfundet. Men virkeligheden er, at omfanget af uligheden er skjult, og at den er vokset systematisk, uden at det er kommet til offentlighedens kendskab.

Fordi eliten konsekvent forholder samfundet indsigte i den sande fordeling af magt og rigdom, bliver parlamentariske diskussioner og beslutninger om fordeling af byrder og velfærd fuldstændigt hule og forløjede, også i Danmark.

kilde: Taxjustice.net

Eurolandene har rekordstor statsgæld

Eurolandenes samlede statsgæld er den højeste siden euroens indførelse i 1999

De 17 eurolande har samlet set en statsgæld på 88,2 pct. af bruttonationalproduktet, mens de i alt 27 EU-lande har statsgæld på 83,4 pct. af BNP. Det er den højeste statsgæld, siden euroen blev indført i 1999. Det fremgår af den seneste opgørelse fra EU's statistiske kontor Eurostat for første kvartal i år.

14 af de 27 EU-lande overholdt ikke konvergenskravet om, at statsgælden højst må udgøre 60 pct. af BNP – herunder Tyskland (81,6 pct.), Frankrig (89,2 pct.) og Belgien (101,8 pct.). Topscorer var dog Grækenland (132 pct.), Italien (123,3 pct.), Portugal (111,7 pct.) og Irland (108,5 pct.).

Danmarks statsgæld var på 45,1 pct. af BNP i første kvartal, hvilket er

mindre end i sidste kvartal sidste år (46,6 pct.).

- Det er samtidig værd at bemærke, at samtidig med at bl.a. tyskerne har lånt en masse penge til Grækenland, så har Grækenland købt ubåde m.v. fra den tyske våbenindustri. De tyske vælgere er muligvis kede af lånene, men det er våbenindustrien nok ikke.

Folkebevægelsen mod EU

Breivik afslører i et brev en af sine kontakter

af Margrethe S. Hansen, Netmagasinet P77

I et brev offentliggjort på nettet løfter Breivik lidt på sløret og afslører en af de kontakter, han har samarbejdet med tilbage i 2009-2010

Den norske avis Verdens Gang bringer en artikel, som fortæller, at terroristen Anders Behring Breivik fra sin fængselscelle sidder og kommunikerer med andre højreekstremister og planlægger, hvordan hans terrornetværk skal udbredes. Brevene, som Verdens Gang refererer fra, er af det norske politi og Breiviks forsvarsadvokat blevet bekræftet som værende skrevet af Breivik. Brevene kan også findes på en blog, som en gruppe Breivik-sympatisører står bag.

I et af brevene, som er fra maj måned, kommer Breivik med en beskrivelse af en person og en islamfjendsk organisation, som han ifølge sig selv arbejdede med og havde kontakt til tilbage i 2009. Han skriver om organisationen SIOA, Stop Islamisation Of America. SIOA blev oprettet i 2009 af danske Anders Gravers og havde frem 2010 foruden Anders Gravers også amerikanske Kendra Adams og en vis DL Adams som talspersoner. Parret har tilknytning til New English Review, et amerikansk konservativt website med tætte bånd til

den islamfjendske Counterjihad-bevægelse i USA.

I 2009 den 29. og 30. maj på Loews Vanderbilt Plaza Hotel i Nashville USA afholdt New English Review et møde med følgende titel: "Understanding the Jihad in Israel, Europe and America". Beskrivelsen af dette møde findes ikke længere på New English Reviews hjemmeside, men via web.archive.org kan man finde den oprindelige side.

Netop Kendra Adams fra Stop Islamisation Of America, SIOA har Breivik ifølge sig selv haft et samarbejde med tilbage i 2009-2010.

"I worked for a while with the female leader of SIOA, Stop Islamisation of America, before she transferred the control of the organisation to Geller and Spencer. She was Jewish also, btw. What is it with Jews and initiative btw? Why are Christians and atheists so incredibly lazy (proportionate to total number of people) compared to them? Statistically, Jews are significantly superior when it comes to individual initiative in all areas. Is it lacking role models or what?:D"

Citat: Anders Behring Breivik, brev maj 2012

Det er første gang, at Breivik så direkte hentyder til en af sine kontakter.

Danske Anders Gravers, der står bag oprettelsen af er flere islamfjendske organisationer, herunder danske Stop Islamiseringen af Danmark, SIAD, og amerikanske Stop Islamisation Of America, SIOA, har hele tiden benægtet ethvert kendskab til Anders Behring Breivik og udtalt til pressen, at ingen i hans organisation kendte noget til den norske terrorist.

Dog er der flere ting, som peger hen mod, at Anders

Gravers enten taler mod bedre viden eller ikke har været helt åben omkring sit kendskab til Anders Behring Breivik.

P77 kunne allerede i august 2011 afsløre og dokumentere, at Anders Gravers fra SIAD og SIOA havde Anders Behring Breivik på sin Facebook-venneliste, og at mange af de personer, som fik tilsendt Breiviks manifest, var medlem af Facebook-gruppen Stop Islamisation of Europe eller en af de andre Facebook-grupper i Gravers' netværk.

I en online-kommentar tilbage i 2009 på den norske blog Document.no skriver Breivik, at han har haft kontakt med Anders Gravers netværk. Anders Gravers fortæller til pressen i forbindelse med, at denne oplysning kommer frem i offentligheden kort tid efter 22 juli 2011, at "hans netværk ikke har nogen data der kan bekræfte eller afkræfte om Breivik taler sandt". I den forbindelse udtaler Gravers ganske få dage efter terrorangrebet i Norge også, at Breivik aldrig har været i kontakt med Gravers' netværk og aldrig har givet dem rådgivning.

"Breivik said in an Internet posting back in December 2009 that he had had discussions with the group, but Gravers admitted his organisation had no record of this. He has never been in contact with us and he has never given us any advice."

Endelig udtaler Anders Gravers til norske Dagbladet.no 10. august:

"Organisasjonens leder, folketingskandidat Anders Gravers, sier at de «vet med hundre prosent sikkerhet» at Breivik aldri har vært med i deres Facebook-gruppe.

- Han prøvde å bli medlem for 18 måneder siden, men vi avviste ham etter å ha sett at en av vennene hans brukte bildet til en dansk nazileder som profilbilde."

Her i 2012 i et brev skrevet i maj måned inde fra sin fængselscelle kommer Anders Behring Breivik så igen med oplysninger om, at han i 2009 havde kontakt til og "arbejdede med" den kvinde, som på det tidspunkt var leder

Utøya: Støttehilsen fra danske unge

Ni unge fra Amager har udgivet støttesang for Utøya ofre. Pharfar, Annisette fra Savage Rose og Peter AG hjalp de 14-17 årige unge i havn med støttesinglen for Utøya-ofrene. Foto: PR

af Anders Gravers' amerikanske organisation Stop Islamisation Of America, nemlig Kendra Adams.

Stop Islamisation Of America fik i 2010 ny ledelse.

Ledelsen for SIOA blev overdraget fra Kendra Adams til det islamfjendske bloggerpar Pamela Geller og Roberts Spencer. Anders Gravers beholdt dog sin plads i organisationen.

Foruden at omtale sit samarbejde med Kendra Adams og SIOA i 2009 roser Breivik i sit brev fra maj i år også bloggeren Pamela Geller og synes, at hendes blog og hendes resultater inden for islamfjendisk aktivisme er beundringsværdigt og noget, som hans tilhængere burde bestræbe sig på at efterleve.

"You should go to atlasshrugs2000.typepad.com and check out how Pamela Geller is working. She is an inspirational leader, although she doesn't really care that much about European indigenous rights as she's Jewish."

Citat: Anders Behring Breivik, brev maj 2012

Disse nye oplysninger er blot endnu et hint om, at Breivik har haft kontakt med grupper og personer inden for Counterjihad-netværket.

Fremtrædende personer inden for Counterjihad-netværket har alle ligesom Anders Gravers benægtet kendskab til den norske terrorist.

Is og olie

Under overskriften "Ny dansk polarekspedition kan gøre Nordpolen dansk" indleder Danmarks Radio dækningen af LOMROG III ekspeditionen. DR har sendt en journalist og en kameramand med på den svenske isbryder Oden, der skal forsøge at kortlægge havbunden nord for Grønland. Ud over det videnskabeligt relevante at øge vores viden om den arktiske region og det kulturelt interessante ved at dokumentere det, er målet for ekspeditionen at indsamle data, der kan underbygge Kongeriget Danmarks krav på "Nordpolen".

Når DR skriver, at Nordpolen kan blive dansk, er det værd at overveje, hvad det egentlig betyder. I modsætning til Sydpolen og Grønland er der ikke noget land under den kæmpe isklump, vi i daglig tale kalder Nordpolen. Faktisk er isklumpen ikke Nordpolen, men den frosne del af det Arktiske ocean, og Nordpolen er det punkt på kortet, hvor kompasset peger hen.

DRs overskrift spiller helt sikkert på tanken om den store isklump, men handler i virkeligheden om punktet. Udover det seje ved at kunne sige alle søveje/nåle peger mod (Kongeriget) Danmark er der ikke noget specielt vundet ved at få fingre i punktet.

Hvad det egentlig drejer sig om er, at Danmark i 2004 ratificerede FNs havretskonvention. Og når man har gjort det, har man 10 år til at gøre krav på den havbund, der ligger længere væk fra land end de 200 sømil, man i forvejen har ret til. Det er der selvfølgelig mange lande der er interesserede i, og indtil videre har Kommissionen for Kontinentalsoklens Grænser modtaget 61 krav. Vores Kongerige har sendt de første krav, og håber at kunne gøre ca. 900.000 km² havbund fordelt rundt om Færøerne og Grønland til kongerigske.

Det interessante ved de mange kvadratkilometer er selvfølgelig, om der ligger olie, gas eller andet kostbart gemt under havbunden. Og i takt med at isen forsvinder, og energiprisen stiger, bliver

det mere og mere økonomisk lovende at udvinde ressourcer i den arktiske region. I de senere år har flere olieselskaber vist interesse for at bore ved Grønland og i øjeblikket er Shell i gang med at undersøge et område ud for Alaska. Der er mange penge at tjene for de virksomheder, der får det sorte guld til at flyde fra den kolde undergrund.

Når der er mange penge involveret, er det naturligt at spørge, hvem der skal have dem. Det "naturlige"

ville være, at de rigdomme der findes i området tilfalder de mennesker, der lever i området. En klar fordel ved at lade folkene i det arktiske område bestemme er, at de har en meget akut interesse i, at naturen ikke bliver smadret på grund af rovdrift. Men som bekendt er det dansk tradition at give olien til Norge eller Mærsk - og de andre lande har også en dårlig vane med at overlade naturens rigdomme til private foretagender.

Argumentationen for at lade hensynet til aktieudbyttet bestemme udvindingen af resurser i naturområder er normalt, at det er dyrt at lave investeringen, usikkert om der er noget udbytte, og så gør konkurrencen det effektivt.

Indtil videre har Kongeriget Danmark brugt 450 millioner kr. på kontinentalsokkelekspeditioner, som må siges at have et noget usikkert økonomisk udbytte. Og hvis man tænker over konkurrencedelen, så plejer de store energivirksomheder at få tildelt de facto monopol i et givent område.

Forhåbningerne kan være uskyldige som nysne - men udbyttet for folkene i Arktis, eller i kongeriget, tegner sort.

Danskerne vil ikke gå ned i løn!

**Demonstration på
Banegårdspladsen i Vejle
4. august 13.00-17.00**

Igennem flere generationer har danskerne via fagbevægelsen kæmpet for bedre ansættelsesvilkår, bedre lønninger og større sikkerhed for den almindelige arbejder.

I dag står 3F alene og kæmper foran Vejlegården for at beholde det, som vi har brugt generationer på at opbygge: nemlig ordentlige ansættelsesforhold, en 37-timers arbejdsuge og en ordentlig løn. Det er ikke en kamp om magt til 3F. Det er en kamp for danskernes rettigheder.

Det er ganske enkelt et spørgsmål om forringelse af de forbedringer, vi danskere gennem mange, mange år har

opnået.

Den, som tjener mest på overenskomsten med Krifa, er arbejdsgiveren, mens den ansatte bliver sat 40 år tilbage i tiden.

Krifa ikke blot undergraver danskerne arbejde for bedre forhold og rettigheder for den enkelte arbejder, men undergraver også demokratiet.

Under denne blokade har vi måtte opleve, hvordan trusler på livet ikke blot er sendt til 3F, men også til Vejlegården, noget som vi tager meget kraftig afstand fra.

Det er heller ikke den rette måde at vise sin protest på, og derfor har vi valgt at gå ud med en fredelig demonstration med et positivt budskab om, at vi danskere er glade for de løn- og arbejdsvilkår, som vi sammen med fagbevægelsen har brugt rigtig mange år

på at tilkæmpe os.

Vi vil en gang for alle vise de gule fagforeninger, at vi ikke accepterer de forringelser, som de i deres overenskomster prøver at pådutte de ansatte.

Vi kæmper for at vise fanen, vise at nu er grænsen nået og sende et tydeligt signal om, at vi er klar til at kæmpe for det, vi tror på, at vi ikke finder os i hvad som helst, og at vi bakker 100% op om 3F og fremtiden.

Gå ind på vores Facebookside.

Støt fagbevægelsen og den danske model.

Sand

Pressemeddelelse fra Anonymous

Kære Danmark, vi er Anonymous

For tiden huserer der nogle betaltescript-kiddies på nettet, som kalder sig Anonymous Danmark, men som reelt repræsenterer kapitalens og de stærkes interesser.

Deres DDOS-angreb mod 3F.dk og Mit3F.dk har medført, at op til 30.000 arbejdsløse er i fare for at miste deres indkomst, hvis de ikke møder fysisk op og udfylder deres dagpengekort på papir.

Og samtidig kalder de en blokade ude foran restauranten Vejlegården – en symbolsk demonstration, hvor ingen forhindres fysisk i at gå ind – for 'mafia-metoder'. Men hvem er det lige, der bruger mafia-metoder, når man som I er villige til at sætte 30.000 uskyldige menneskers liv på spil i jeres kamp for 'frit fagforeningsvalg' og lavere løn til de ansatte? Hvis 3F's metoder er 'bølle-metoder', så må hackingen af 3F vel hedde 'terror-metoder' i de borgerliges begrebsverden?

Vores falske brødre mener, at deres metoder mod 3F's faglige blokader for bedre arbejdsmiljø, som er lovlige og har været brugt i mere end 100 år, er retfærdige, fordi 'det frie valg' og restauratørens mulighed for at tvinge de ansatte til at arbejde op til 45 timer om ugen,

i stedet for det normale 37 timer om ugen, er vigtigere end de ansattes ret til ordentlige arbejdsforhold.

Men det frie valg har aldrig eksisteret.

For hvornår er vi nogensinde blevet tilbudt at blive fri for sult og lønslaveri?

Hvornår er den irakiske befolkning blevet spurgt, om den ville være fri for de civile tab, det kostede under invasionen af Irak i 2003 og angrebet mod Saddam Hussein?

Hvornår er vi blevet tilbudt at blive fri for politikernes tyveri af skattepenge, der gik til at redde bankerne i 2008, da finansverdenen kollapsede som følge af grådighed og svindel?

Hvornår bliver vi fri for at tænke på penge, og om vi mon har råd, næste gang vi er sultne og går i supermarkedet for at sikre vores egen overlevelse?

Det er ikke frihed at gå ned i løn. Og det er ikke frihed, at de eksisterende medlemmer af 3F på arbejdspladsen blev tvunget til at skifte til Krifa eller blive udsat for lockout – og dermed i praksis blive fyret, hvis de ikke makkede ret. Krifa er ikke en fagforening.

Krifa er en topstyret virksomhed, hvor direktøren – som det så flot hedder – fem gange i 2008 har brugt 'medlemernes' penge på udlandsrejser og gaver

til sig selv.

I Krifa er man kunde, for i Krifa findes intet medlemsdemokrati og ingen årlig generalforsamling, hvor man kan sige sin mening, sådan som der er i LO-fagbevægelsen og 3F. Og man må ikke strejke, hvis man er medlem af en såkaldt gul fagforening som Krifa, men som i virkeligheden er et firma, der lever af at tjene penge på folk og udgiver sig for at være en forening for at tiltrække flere kunder og dermed tjene mere profit. Det betyder også, at i en strejkesituation skal kunder hos Krifa aktivt modarbejde deres kollegaers arbejdskamp, hvormed en medarbejder bliver fjende frem for ven af den kollektive sag.

Overenskomsten, som Vejlegården vil tegne med virksomheden Krifa, er dårligere end 3F's på 41 ud af 46 punkter og stiller dermed de 'svage' – altså lønarbejderne – dårligere end den 'stærke' – restauratør og virksomhedsejer Amin Skov, som har magten over lønmodtagerne i det daglige.

"Anonymous DK" har altså valgt forkert side og støtter aktivt op om den 1%, som forurener miljøet, driver rovdrift på naturen og har kastet verdensøkonomien ud i den største finansielle krise siden 1930'ernes Depression, der ledte til udbredt fattigdom, og som i sidste ende

Fakta om forløbet

Den nuværende forpagter Amin Skov overtog forpagtningen pr. 1. november 2011. Han meldte sig ind i Kristelig Arbejdsgiverforening (KAF), der har overenskomst med Kristelig Fagforening, Krifa.

Alle ansatte på Vejlegården blev – uden at være spurgt – fra første dag ansat med en kontrakt i henhold til overenskomsten mellem KAF og Krifa, hvilket betød forringede løn- og ansættelsesvilkår for blandt andet to fastansatte gastronomer, der var medlem af 3F.

En af de to blev opsagt i løbet af november, altså mindre end en måned efter at 'frihedskæmperen' Amin Skov kom til, og sagen er nu en faglig tvist mellem 3F og virksomheden, som behandles i arbejdsretten.

En nyansat kok, der er medlem af 3F, bliver efter få dages ansættelse presset til at sige op i starten af januar. Afløseren, der også er medlem af 3F, presses tilsvarende til at sige op med fratrædelse i midten af marts.

banede vejen for Hitlers magtovertagelse i Nazityskland, 2. verdenskrig og masseudryddelsen af bl.a. det jødiske folk.

Lad os gøre det klart for alle, at disse forrædere mod Anonymous' internationalt kendte, respekterede og frygtede renommé, er en pestilens for hele bevægelsen af internetaktivister, der dagligt kæmper for en mere retfærdig og fri tilværelse med fri informationsudveksling, uden krig og diktatur, uden overvågning og uden sultelønninger til arbejdere verden over.

Vi opfordrer alle med kendskab til disse forræderiske kammerater til at gøre deres private oplysninger frit tilgængelige, så andre folk kan konfrontere dem og lade retfærdigheden ske fyldest, ligesom vi i udlandet selv er kendte for at udstille for eksempel nynazister og store virksomheders uetiske opførsel. Lad ikke en gruppe danske tåber ødelægge vores ry og det, som hele vores bevægelse har brugt flere år på at bygge op.

Vi er Anonymous.
Vi tilgiver ikke.

Raskmelding udløser tilbagefald

Jeg havde mine problemer med at melde mig syg i min kortvarige arbejdsløshedsperiode. Bureaukratiet og behandlernes arrogance var helt klart en medvirkende årsag til en forværring af min tilstand. Jeg var så svækket, at meldingen holdt i præcis 11 dage, hvilket pudsigt nok var tilstrækkeligt til, at jeg slap fra 'dumme-kursets' klør.

Få dage efter min første sygedag fik jeg et 'skriv' – som det så populært kaldes – fra min a-kasse. Heri blev det understreget, hvilke pligter jeg har ved den forventede raskmelding:

"Når du igen bliver rask, skal du melde dette til Jobcentret og a-kassen."

Det var jo dejlig klar besked. Så tror man jo, at man ved, hvad man skal gøre. Senere i brevet blev følgende pointeret (alle understregninger er a-kassens):

"Vi kan ikke udbetale arbejdsløshedsdagpenge, før vi har dokumentation for, at du ikke længere modtager syge-/barselsdagpenge. Derfor skal du sende os en kopi af den sidste udbetalingskvittering (DPI27) fra kommunen."

Der skal stå på den, at dagpenge-udbetalingen ophører."

Allerede dagen før raskmeldingen skulle afgives, spredte nervøsiteten sig til nervesystemet:

- Kan man nu være sikker på, at det er tilstrækkeligt kun at give besked til Jobcentret og a-kassen? Skal kommunens 'Ydelseskantor', som udbetaler sygedagpengene, ikke have besked? Er det virkelig nok at give telefonisk besked, og kan man være sikker på, at det registreres korrekt?

Jeg vil jo nødtigt efterfølgende blive beskyldt for bedrageri eller i en periode miste min dagpengeudbetaling. Jeg har før i min tilværelse fået skudt i skoene, at 'sådan forløb samtalen overhovedet ikke'.

Jeg valgte at kontakte min 'private aktør', som jo fungerede som mit jobcenter med vejledning, rådgivning og aktivering. Det var da også en venlig Mia, der tog imod meldingen.

Da hun havde fået mine fødselstal, oplyste hun:

- Ifølge jobnet.dk er du slet ikke ledig! Jeg blev godt nok paf! Jeg skulle blot raskmelde mig i systemet, og nu blandede hun "min side" i jobnet.dk ind i billedet. I mindelighed fandt vi ud af, at det nok skyldtes, jeg havde været syg og nu igen måtte tilmelde mig, hvorefter hun afsluttede med:

- I øvrigt er det slet ikke os som privat aktør, du skal melde dig rask til, men Jobcentret!

- Jamen jeg troede, det var jer, der var mit jobcenter?

- Det er vi også langt hen ad vejen, men ikke når det kommer til raskmeldinger! Ret irriterende, men det skul-

le jo overstås, så jeg fik tjekket på jobnet.dk, 'min side', at Mia havde ret: "Du er ikke meldt ledig! Du skal melde dig her!"

Jeg foretog det nødvendige, men var efterfølgende i tvivl om, Jobcentret også ville opfatte det som en raskmelding, så jeg stillede op i tele-

funkøen som nummer syv – vel at mærke efter at have løbet spidsrod mellem telefonsvarerens mange forskellige valgmuligheder. Efter en rum tid kom jeg igennem til en meget kold Hanne, der i en nedsættende tone udbad sig mine sidste fire cifre i mit personnummer. Hvordan kan det være, at jeg stadig bilder mig ind, at løfterne i forbindelse med sikkerheden ved indførelsen af personnumrene skulle gælde? Så skulle alt være på plads:

- Du er jo slet ikke meldt ledig! Jeg forklarede, at jeg lige havde meldt mig ledig – igen!

- Nå ja. Det kan jeg godt se her, men du må hellere også melde dig rask til kommunens 'Ydelseskantor'. Det blev så også gjort med spidsrod og ventetid. Langt op ad formiddagen kunne jeg så – uden de store problemer – afgive min raskmelding nummer fire til a-kassen.

Jeg er allerede træt ved tanken om at skulle afmelde mig dagpengesystemet, når jeg til august indtræder i mit faste job igen©

Reno

Aldrig mere en 22. juli!

Af Kommunistisk Platform KPML, Norge

Det er nu et år siden, at den fascistiske terrorist Anders Behring Breivik gennemførte sine forbrydelser på Utøya og i regeringskvarteret.

Sorg og vrede er de reaktioner, vi møder, når han omtales.

22. juli er en dag, hvor vi bør mindes ofrene og deres efterladte. Det er en dag for omsorg og omtanke.

Men så må tårerne tørres bort, og vi må tænke over, hvad der bør gøres for at forhindre, at dette sker igen.

Hundretusindvis af nordmænd har demonstreret deres afsky mod terroren via masse møder, blogs og i medierne. Terroristens meningsfæller møder massiv modstand, overalt hvor de kommer. Alt dette er fint og godt, men alligevel er racistiske og fascistiske organisationer blevet styrket og fået nyt mod i løbet af dette år.

Den afsky, som er vist, preller af på tilhængerne af Breiviks tankegods. For dem er modstanden udtryk for en svaghed, som ødelægger landet, og folkemængder, der synger "Børn af regnbuen", anser de for latterlige og naive. Derudover er det lykkedes for Breivik at få sit budskab spredt gennem medier, der tillader ham at opildne sine meningsfæller.

For at bekæmpe fascismen må en ny strategi udvikles og realiseres, hvis nye ugeringer skal forhindres.

HVAD BØR DER GØRES?

– **Forbud mod fascistisk organisering.** Vi må ikke tillade folk, som propaganderer for racisme og fascisme, at organisere sig, at opbygge en stærk organisation og planlægge deres forbrydelser uden hindringer. *Norwegian Defence League* (NDL) er en af flere sådanne organi-

sationer. De hævder, at de ikke støttede 22. juli-terroren, men forfægter alligevel samme synspunkter som Anders Behring Breivik.

– **Stands propagandaudgydelserne** fra Anders Behring Breivik og ligesindede. Massemedierne har hverken pligt eller ret til at sprede opfordringer til racehætz, trusler, vold eller drab.

– **Politiets Sikkerhedstjeneste (PST) skal tvinges** til at erkende den kendsgerning, at terrorisme i Norge altid er kommet fra det yderste højre. Vi må kræve at PST stopper med at bruge ressourcer på grupper, der aldrig har udført eller opfordret til terror og vold.

– **Vend ryggen til fascisterne.** Legitimer dem ikke ved at diskutere med dem, jag dem væk fra den offentlige arena.

– **En bredest mulig front** imod fascistiske og racistiske holdninger og handlinger i fodboldklubber, partier, fagforeninger og overalt, hvor disse holdninger ellers bliver spredt. Lad ikke arbejderklassen blive splittet af fascistisk og racistisk propaganda.

– **Større viden om** fascismen og de metoder, fascisterne bruger, må spredes igennem skolerne og andre steder, hvor det er muligt. Racismens funktion som redskab til at legitimere undertrykkelse og udbytning af andre nationer og etniske grupper må afdækkes og forkastes.

– **Stop statens racistiske asyl- og flygtningepolitik.** Dette er en udsmidningspolitik, som – trods festtalerne om 'humanisme' – signaliserer, at mennesker fra Asien Afrika og Latinamerika er 'uønskede elementer'. Regeringen bærer dermed et stort ansvar for, at racismen spredt sig.

kpml.no

KOMMUNISTISK PLATTFORM

Hvad sker i Syrien?

Belejringen af Damaskus

Af J. St., Nettmagasinet Revolusjon

Damaskus blev belejret af muslimerne i 634, korsfarerne i 1148 og Frankrig i 1920.

I 2012 er NATO's korsfarere, Det Muslimske Broderskab og al Qaidas hellige krigere gået sammen for at nedbryde den sidste sekulære stat i Mellemøsten

Syrien har en strategisk beliggenhed i Mellemøsten

Volden i Syrien tager til i omfang. Propagandakrigen forbereder den vestlige opinion på nye NATO-krige. Salafister, al Qaida og NATO opererer hånd i hånd for at vælte Assad-regimet. Men det, som sker, er kun muligt at forstå i lyset af imperialismens planer for destabilisering af regionen og et endeligt opgør med Iran. Vejen til Teheran går gennem Damaskus.

Den tunesiske og ægyptiske folkeopstand i 2011 sendte chokbølger igennem Vestens metropoler og rystede imperialisternes despotiske håndlangere over hele Mellemøsten og Nordafrika. De undertrykte arabiske folk rettede ryggen og krævede brød, velfærd, udvikling og demokrati.

Men imperialisterne lærte hurtigt af Ben Alis og Hosni Mubaraks fald. Man indså, at de gamle regimer ikke kunne fortsætte på samme måde som tidligere, i åbenlys alliance med imperialismen.

Washington, London og Paris vendte 180 grader fra den ene dag til den anden og blev pludselig demokratiets og humanismens forsvarere efter i årtier at have plejet deres despotiske vasaller som Ben Ali og Mubarak med våben, torturvejledning og politisk støtte.

Nu forbeholder imperialisterne sig retten til at anvende alle midler til at installere nye 'demokratier' signeret NATO. Tiden er oprundet til opgør med de regimer, der ikke har været lydige nok over for Vestens interesser. Sidst var det Libyen, nu er det Syrien.

Den folkelige modstand imod de gamle regimer har i alle de aktuelle

lande været delt i to dele, der har været forenet i kampen imod despoterne:

En progressiv og sekulær del – med arbejderne og de intellektuelle som socialt massegrundlag, og en mere tydelig islamistisk del med særlig småborgerskabet og pjalteproletariatet som social base.

'If you can't beat them, join them'

Frygten for grundlæggende sociale og politiske ændringer har medført, at imperialismen har satset på den mindste trussel imod den rådende verdensorden. Det Muslimske Broderskab og såkaldte moderate islamiske kræfter har fået frit lejde og økonomiske gulerødder under forudsætningen af, at de indordner sig under Vestens interesser og mål.

Qatar og tv-kanalen al-Jazeera er udset til at spille en nøglerolle. Partiet Ennahda vandt valget i Tunesien med finansiell støtte fra Qatar og al-Jazeera i ryggen. 'Qatar styrer folkelige islamiske parter i en retning, som tjener amerikanske og vestlige interesser', slog det tunesiske kommunistpartis talsmand Hama Hammami fast, da han i januar opsummerede det tunesiske valg.

Qatar sendte som den eneste arabiske stat også kampfly over Libyen, da krigen rasede dér i fjor.

Det Muslimske Broderskab har ifølge flere kilder fået støtte fra CIA, det britiske MI6 og Tyrkiet helt siden 1950'erne. De har i mange arabiske land fungeret som halvt legal undergrundsbevægelse og vundet indpas i fattige lag af befolkningen gennem lokale velfærdstilbud.

De sidder nu med præsidentposten i Ægypten som en indirekte følge af den ægyptiske folkeopstand på Tahrirpladsen – en opstand, de muslimske brødre først advarede ægypterne imod at deltage i, før de senere satte sig på bevægelsen.

Ægypterne så Mohamed Morsi som det mindste af to onder, da den eneste modkandidat ved præsidentvalget var en af det gamle styres støtter. Den ægyptiske model til at holde folket i skak er en tovtrækning imellem Broderskabets præsident og militæret via det militære råd SCAF, som forbeholder sig retten til at kontrollere parlamentet og skrive grundloven efter eget forgodtbefindende.

Men det ulmer stadig i det revolutionære bål i Ægypten. Såfremt masserne ikke snart får reelle ændringer at se, kan det hurtigt komme til at flamme op igen.

Syrien – sidste skanse før Iran

Situationen i Syrien går fra slemt til værre og begynder at tage form af regulær borgerkrig.

Bashar al-Assads regering er presset på mange fronter og tyr til stadig mere drastiske modforholdsregler, efterhånden som den uerklærede krig imod landet optrappes.

Tyrkiet, USA, Qatar og Saudi-Arabien kombinerer trusler og psykologisk krigsførelse med tilførsel af store mængder våben til oppositionsgrupperne. I tæt samarbejde med agenter og specialstyrker fra disse og andre stater som Frankrig og Storbritannien udfører den udefra styrede opposition sabotage

og bombeattentater.

Styret svarer igen med militær magtanvendelse, som også rammer civile, hvilket i propagandaen bliver brugt som bevis for regimets utilregnelighed, og at Assad slagter sit eget folk. De fleste vestlige medier rapporterer det som fakta, at regimet står bag masse-drabene i Houla, Homs og andre byer, men beviserne er som oftest fraværende.

Der henvises til anonyme amatørreportager, 'kilder i oppositionen' osv., men når f.eks. Vatikanets pressebureau *Agenzia Fides* melder, at det er fremmede lejesoldater fra Libanon, Libyen, Golfen og Afghanistan, der står bag massakrerne, bliver dette fortiet.

Lignende propagandametoder blev brugt mod Gaddafi-regimet i Libyen.

Syrerne har ret til at gøre oprør imod politistaten og den privilegerede klasse omkring Assad-klanen. Lønstop og forværede sociale forhold giver grundlag for skærpet klassekamp og organiseret modstand. Men det arabiske forår i 2011 førte aldrig til noget omfattende folkelig oprør imod styret i Damaskus.

Assad-regimet har haft og har stadig betydelig folkelig støtte, ikke kun blandt alawitterne (en shia-muslimsk retning, som er overrepræsenteret i den syriske magtelite). Selvom den almindelige folkelige opslutning ikke er glødende, så er den til stede, ikke mindst af frygt for et værre alternativ.

Opposition med halsbånd på

Oppositionen i Syrien er dybt splittet og den har aldrig udgjort nogen samlet kraft. Ud over den opposition, som De Muslimske Brødre hele tiden har repræsenteret, og ud over lejesoldater og salafistiske grupper, findes der også mindre, sekulære og progressive modstandsgrupper, der ikke er forbundet til den udenlandsk inspirerede og finansierede oppositionsbevægelse. Men de er relativt små og svage.

Kurderne udgør omkring ni procent af befolkningen. Også i Syrien bliver kurderne nægtet deres nationale rettigheder, hundredtusinder er statsløse og udsat for arabisering.

Flertallet af kurderne har altid været i opposition til regimet i Damaskus. Men som i nabolandene har kurderne i

Syrien desværre ladet sig bedrage gang på gang ved at indgå alliancer med regionale eller imperialistiske stormagter. Det sker også i denne situation.

Det Syriske Nationalråd har indsat kurderen Abdulbaset Sieda som leder, og Det Kurdiske Nationalråd har været på gentagne besøg i udenrigsministeriet i Washington, der ønsker at 'strømline' oppositionen imod Assad og ser på kurderne som nyttige brikker i balkaniseringen af Mellemøsten.

Det, der i medierne kaldes den syriske opposition, har været kendetegnet af militær modstand, terroraktioner og sabotage, ikke fredelige protester som dem i Ægypten, Tunesien, Bahrain osv.

Målet for den væbnede opstand har hele tiden været at udløse modreaktioner og angreb fra landets væbnede styrker, inklusive brugen af kampvogne og artilleri, noget som i næste omgang er tænkt at skulle retfærdiggøre militær intervention under NATO's selvopfundne mandat kaldet 'Ansvar for at beskytte' (*Responsibility to Protect – R2P*).

Oprørskræfterne har været koncentreret omkring byen Homs, hvor britiske SAS og lignende specialstyrker fra Qatar, USA, Frankrig og andre stater har opereret aktivt lige siden foråret 2011. I mængdevis af våben, infiltratorer og jihadister er strømmet til de forskellige fraktioner, som i dag kalder sig 'Den Frie Syriske Hær', og som har base i Tyrkiet.

Infiltrationen udefra er så omfattende, at den ikke lader sig skjule. Selv den norske chef for FN-inspektørerne, general Robert Mood, har klart sagt, at der foregår fremmed indblanding på syrisk jord:

'Vi er blevet ganske sikre på, at det kommer forsyninger af penge og våben, og at udenlandske aktører er til stede på slagmarken og bidrager til volds-spiralen', udtalte han til Aftenposten den 9. juni.

Krigstrusler og militær optræning

Efter syrernes nedskydning i juni af et tyrkisk Phantom F-4-jagerfly, som rekognoscerede over syrisk territorium, har situationen tilspidset sig endnu mere.

NATO rasler yderligere med sablerne, og Tyrkiet har modtaget stigende økonomisk og moralsk støtte til at fortsætte sin indblandingspolitik og oprustning af den selvudråbte Frie Syriske Hær.

Tyrkiet har varslet, at Syrien vil blive straffet, og har sendt pansereskadroner til grænsazonen. Tyrkiet har ligeledes truet med at lamme den syriske vand- og strømforsyning, en handling, der i så fald vil stride klart imod Genèvekonventionen.

Selv om Tyrkiet har tradition for at krænke nabolandenes grænser med jævne mellemrum i sin ustoppelige jagt på den kurdiske guerilla, så vil man ikke gå løs på Syrien, førend NATO og Washington giver grønt lys. Økonomisk krise i NATO-blokken samt forholdet til Rusland og dets støtte til Annan-planen gør, at NATO vælger at føre krig i det skjulte og gennem stedfortrædere.

For den, der har en smule politisk hukommelse, er det let at genkende forspillet forud for Vestens og USA's blodige felttog imod Jugoslavien, Irak og Libyen.

Det syriske Ba'ath-regime har fælles-træk med Saddam Husseins i Irak, på trods af at de to regimer hadede hinanden som pesten efter splittelsen af Ba'ath i 1966. Syrien har, som Irak og Libyen i sin tid, været udpræget sekulære stater i forhold til Mellemøsten i øvrigt. Islamister og jihadister har ikke haft meget spillerum, og både muslimske og kristne trosretninger har stort set kunnet leve i fred med sig selv og med hinanden.

Det var først, da imperialisterne i ledtog med al Qaida, Det Muslimske Broderskab og beslægtede grupper infiltrerede og terroriserede dele af befolkningen, at den sekteriske strid blussede op og titusinder har måttet flygte fra hus og hjem for ikke at blive dræbt.

Flygtningestrømmen

Flere titusinder er flygtet over grænsen til Tyrkiet for at undgå kamphandlinger i det, der stadig mere tager form af en borgerkrig påført udefra. Men medierne anslår, at over en million er flygtet til Syrien, bort fra USA's terror og de sektariske massakrer i nabolandet Irak siden 2003.

Dette er en enorm belastning for et lands økonomi og ressourcer og har bidraget til, at arbejdsløsheden i landet er steget markant i de senere år.

Uanset hvad man mener om de tidligere regeringer i Bagdad, Tripoli og Damaskus, har de haft det til fælles, at befolkningen har haft visse sociale retigheder og en form for 'velfærdsstat' efter arabisk målestok. Ba'ath-partierne har ført en populistisk politik med nogle sociale goder til indbyggerne og megen anti-imperialistisk retorik.

De tre lande tilhørte alle 'afvisningsfronten' i forhold til at indgå kompromisser med zioniststaten, og de har alle på forskellige tidspunkter haft samarbejdsaftaler med Rusland og det tidligere Sovjetunionen. Rusland har fortsat en marinebase i havnebyen Tartus. Dette er nu den sidste flække ved Middelhavet, som ikke er under amerikansk eller europæisk NATO-kontrol.

Syrien er i dag den sidste uafhængige og sekulære stat i den arabiske verden. Et land, som også har indtaget en anti-imperialistisk og anti-zionistisk profil. Syrien har været og er fortsat det vigtigste baseområde for mange palæstinensiske frihedsbevægelser. Hertil kommer selvsagt Libanon, der også er støttespiller for Hizbollah, og hvor Syrien længe har haft afgørende indflydelse.

Alle disse faktorer gør, at en destabilisering af Syrien står meget højt på både Israels og USA's ønskeliste.

Plan for destabilisering

Siden den folkeretsstridige krig imod Jugoslavien i 1999 er NATO blevet mestre i at iscenesætte sektariske eller etniske konflikter. Dette har været en del af doktrinen for at destabilisere hele Middelhavsregionen og for at opnå de regimeændringer, som USA ønsker.

Allerede i Jugoslavien 1999 samarbejdede USA med islamiske jihadister,

der blev sendt ind i Kosova. Siden har denne metode antaget stadig mere avancerede former.

Folkeoprørerne i Tunesien og Ægypten er foreløbigt neutraliseret ved, at USA og Vesten har indgået regulært partnerskab med islamisterne og Det Muslimske Broderskab for at knække de progressive og sekulære kræfter. I Libyen spillede og spiller jihadisternes stadig en afgørende rolle.

Der var rene al Qaida-kompagner, som deltog. Disse elementer sendes nu til Syrien for 'indsamlede midler' i åbenbar forståelse med både NATO og den syriske opposition. Selv NRK indrømmer, at dette sker i betydeligt omfang.

Der er væsentlige forskelle mellem al Qaida og Det Muslimske Broderskab, selv om begge er del af sunniretningen inden for islam. I dagens Mellemøsten tyder stadig mere på, at de begge spiller imperialisternes spil som Vestens optimale fjende og højre hånd på samme tid.

Broderskabet følger en strategi, der giver rum for taktiske tilpasninger, som kan forme sig højst forskelligt i forskellige lande og regioner. De kan gå ind for hellig krig et sted og flirte åbenlyst med imperialisterne et andet, sådan som præsident Morsi nu gør det i Ægypten.

Broderskabet har tidligere iscenesat et oprør imod Assad-familiens alawitiske regime. Oprøret i byen Hama blev i 1982 besvaret med en massakre fra det syriske regimes side, og Broderskabets hævnlyst er ikke blevet mindre med årene.

Oprørsbyen Homs ligger i nærheden af Hama, og begge byer regnes som bastioner for Broderskabet. I dag opfordrer Broderskabet åbent til imperialistisk intervention i Syrien, en opfordring, som bliver tillagt større vægt, efter at det lykkedes dem at få deres kandidat Morsi valgt til præsident i Ægypten. Morsi er inviteret til Washington af præsident Obama, og de to har en klar fælles interesse i at tilintetgøre dagens syriske statsdannelse.

Assad-regimet har Iran og Rusland som deres ven i nøden, men støtten fra Rusland (og Kina) er af betinget karakter. Russerne og kineserne så, hvad eftergivenhed i Sikkerhedsrådet førte til i Libyen, og ønsker ingen gentagelse,

hvor NATO går amok og påstår, at de har 'verdenssamfundet' i ryggen.

Styret i Iran har sendt frivillige fra Sadr's milits og fra revolutionsgarden og har desuden hjulpet syrerne i at modstå den elektroniske krigsførelse og forbedre landets cyber-efterretninger. Iran opererer i ren og skær egeninteresse, fordi Syrien er en vigtig buffer for at forhindre det angreb på Iran, der i mange år har været tegnet ind på operationskortene i Washington og Tel Aviv.

Mediekrigen

Propagandakrigen bliver stadig vigtigere. Desinformationskampagnen imod Syrien, med 'amatøroptagelser' og kilder, som 'skal have set og hørt' om overgreb, har stået på i månedsvis. Mønsteret ligner medierapporterne fra Benghazi i Libyen, som gav regimet skylden for overgreb og massakrer, der enten aldrig havde fundet sted eller var udført af 'befrielsesbevægelserne' selv.

Når syriske tv-kanaler og medier bliver udsat for blodige militære angreb, er dette også i tråd med det nye mønster i NATO's officielle og uofficielle destabiliseringskrig.

Den 27. juni blev tre mennesker dræbt, da den syriske tv-kanal al-Ikhbariya blev angrebet af en gruppe bevæbnede mænd. Kanalen er privat og ikke statslig, men anses som regimevenlig. al-Ikhbariya har imødegået propagandaen og den såkaldte nyhedsdækning fra vestlige og arabiske satellitkanaler.

NATO bombede, som vi husker, også tv-stationen i Beograd i 1999 og libysk nyhedsdækning under krigen imod Libyen i fjor.

NATO vil dog næppe driste sig til et angreb på Syrien, før opinionen er tilstrækkeligt blødgjort både hjemme og i Mellemøsten, ikke før alle medier, der er kritiske over for USA, Saudi-Arabien og NATO, er bragt til tavshed.

Præsident Obama tager næppe heller chancen med nye militære eventyr, før præsidentvalget er overstået i november.

For at lamme venstrefløjen og krigsmodstanderne har imperialisterne lært sig, at det er nyttigt at gennemføre

sabotageaktioner og terrorhandlinger i befrielsesgruppers navn, så regimet provokeres til militær magtbrug, der også rammer civile og derigennem destabiliserer landet politisk og socialt.

Kombineret med økonomiske sanktioner, der fører til social elendighed, er dette effektive midler til at vende befolkningen mod det siddende styre.

Desuden har man klaret at vende det, som førhen blev anset som en alternativ og objektiv informationskanal i Mellemøsten – nærmere bestemt det Qatar-baserede al-Jazeera – til et redskab for imperialisterne.

Det er yderst enøj, når grupper på venstrefløjen tager ethvert oprør for gode varer og ikke undersøger, hvilke kræfter der står bag det, der udgiver sig for at være folkelig massemodstand.

'Orange revolutioner' i diverse udgaver er blevet imperialisternes nye specialitet, især i de sociale mediers tidsalder. Når folk i 'Røds' arbejdsudvalg snakker om at støtte det syriske oprør uden at nævne indblandingen fra udenlandske magter, er dette også et resultat af NATO-propagandisternes gennemslagskraft.

Vi så noget af det samme, da 'Rødt' i en tidlig fase af Libyenkrigen krævede våben til oprørerne – i en situation, hvor imperialisterne sørgede for, at våben, agenter og jihadister strømmede ind i landet.

Det er ikke indtil videre lykkedes de mest aggressive NATO-stater som USA, Frankrig og Storbritannien at få gennemtvunget en ny 'Libyen-resolution' til brug mod Syrien. Dette skyldes russisk og kinesisk modstand.

Dermed blev der åbnet op for, at tidligere generalsekretær Kofi Annan og FN-inspektørerne kunne arbejde for en fredsløsning. Annan-planen er den mest realistiske mulighed for at få en ende på blodbadet i Syrien, men den vil næppe blive gennemført, da NATO gør alt, hvad der står i alliancens magt, for at sabotere den.

Også Norge deltager, sammen med blandt andre Saudi-Arabien, Qatar og Tyrkiet, på møderne i gruppen af interventionsstater, der kalder sig 'Syriens Venner'. Med sådanne venner har syrerne ikke behov for fjender.

Hvad sker i Ægypten? Morsi blev valgt med hærens medvirken

Af La Forge

Mohammed Morsi, kandidat for Retfærdigheds- og Frihedspartiet, der er udsprunget af Det Muslimske Broderskab, er blevet valgt til præsident for Republikken Ægypten. Han slog med en smal margin hærens og den tidligere statsminister Mubaraks egen kandidat Ahmed Chafik

Valgplakat for Mohammed Morsi

Derpå var den snu nok til at ofre Mubarak ved retssagen mod ham for dermed bedre at sikre egne privilegier og sin magt. Men det var ikke tilstrækkeligt til at købe sig til social fred, for alle repræsentanterne for statens sikkerhed var indblandet i denne proces, hvilket har medført et opsving i den folkelige mobilisering.

Et 'skjult' statskup

Konfronteret med et vedvarende folkeligt oprør, og fordi valgterminen rykkede nærmere og Morsi sejrede i første runde, besluttede hæren at vise muskler, og den organiserede et 'skjult statskup'.

Den øverste forfatningsdomstol, som består af dommere udpeget af det gamle regime og er det øverste militærads juridiske arm, krænkede de principper, som man havde lovet at holde:

Den anerkendte Chafiks kandidatur, skønt loven forbød tidligere ministre at stille op til valget.

Den erklærede parlamentsvalget i januar 2012 for ugyldigt og stoppede den demokratiske proces. Det blev bekendtgjort, at den selv ville overvåge udarbejdelsen af en ny forfatning.

Men man fastholdt udfaldet af præsidentvalget, og det virkede, som om man ville sige til Det Muslimske Broderskab: "Se blot, hvad vi er i stand til!"

Dette kup har dog ikke udløst reaktioner i befolkningen, selvom det nye flertal ikke har haft travlt med at imødekomme folkebevægelsens krav. Men endnu mere sælsomt er det, at Det Muslimske Broderskab har billigt disse forholdsregler, selvom de var rettet mod

Frem for at støtte op om det islamistiske parti ønskede ægypterne en afslutning på et foragtet militærdiktatur – kun 33 % af befolkningen deltog i valget.

Militæret har udgjort en veritabel stat i staten, hvis ledere har nydt finansielle, økonomiske, sociale og politiske privilegier og udgjort en kaste afsondret fra den almindelige befolkning. Militærdiktaturet ejer reelt det industrielle og landbrugsmæssige kompleks, sportsforeninger og villakvarterer forbeholdt hærens folk.

Valget fandt sted uden deltagelse af diktaturets modstandere, der med klare opråb, men under revolutionære kræfters fravær i halvandet år har demonstreret for deres krav om frihed og fremskridt, ikke mindst på Tahrirpladsen, der er blevet til et symbol.

Man kan med rette hævde, at dette valg imod folkebevægelsen blev arrangeret ved en foranstaltning, der baserede sig på styrkeforholdet mellem to konservative strømninger, hæren og islamisterne, i den 2. valgrunde.

Først havde hæren, som er bevidst om sin manglende popularitet, pudset sit image af og accepteret en demokratisk overgang og organiseret det parlamentsvalg, der gav Det Muslimske Broderskab flertal, samtidig med at den fortsatte undertrykkelsen af den demokratiske og folkelige protestbevægelse.

dem. Så det stemmer, hvad en demonstrant skrev på et banner: *"Det er et militært statskup med medvirken af Det Muslimske Broderskab"*.

Stiltiende medvirken

Faktisk fortsatte Morsi sin valgkampagne, som om intet var hændt. Denne medvirken, der enten er foregået stiltiende eller gennem forhandlinger, giver forklaringen på den lave stemmedeltagelse og den store fraværprocent ved 2. valgrunde.

Morsi, der nu er præsident, forsøger at danne regering, selvom der endnu ikke findes en forfatning og der ikke er nogen deputerede parlamentsmedlemmer. Det er som den groteske farce om "Kong Ubu" med en situation, hvor alle manipulerer og støtter denne eventyrpolitik, som tjener den bedst organiserede kraft, hæren, der trækker i trådene. Præsidentvalget har ikke afklaret noget, hverken med hensyn til fordelingen af poster eller de reaktionære partiers forhold til hinanden, og heller ikke hvad angår den folkelige bevægelses demokratiske og sociale krav.

En demonstrant, der præsenterede sig som revolutionær socialist, skrev:

"Jeg er lettet over, at Chafik ikke har vundet, for med ham havde man fået diktaturet tilbage, men Morsi betyder de muslimske brødre med deres intolerance, deres skinhellighed og deres løgne. De har anvendt deres tid til at forråde os og komme til forståelse med militæret. Og nu stiller de sig op som vagtposter imod revolutionen".

Fra La Forge, Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti PCOF's avis, nr. 7, 2012

Oversat af Kommunistisk Politik

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV
www.kpnet.dk

Hvad sker i Sudan?

Protestbevægelser og politikken for systemskifte

Af Eric Draitser

Protestbevægelsen, der er brudt ud i Sudan, er på overfladen en manifestation af legitime krav. Den bliver i de vestlige medier fremstillet som en direkte reaktion på de strenge lovforslag, der kommer fra den sudanske præsident Omar al-Bashir.

Protesterne tyder på en høj grad af utilfredshed hos landets befolkning. Men ser man demonstrationerne fra et bredere, mere kritisk perspektiv, er de det håndgribelige resultat af en nøje konstrueret destabiliseringskampagne, der omfatter politiske partier fra oppositionen, borgergrupper, ngo'er, Hollywood-stjerner og vestlige investorer.

Disse magtfulde kræfter har gjort fælles front imod regeringen i Khartoum med det formål at sætte de vestlige imperialisters geopolitiske dagsorden igennem.

Udviklingen af protestbevægelsen

Den umiddelbare drivkraft for protesterne, der er brudt ud i de seneste uger i og omkring hovedstaden Khartoum, var annonceringen af fjernelsen af tilskud til brændstof. Denne bekymrende udvikling var sammen med de andre lovforslag, som nedlæggelse af offentlige job og devaluering af valutaen, rettet mod at dæmpe virkningen af den stadig stigende inflation i Sudan.

Men på grund af olieprisernes store betydning i den sudanske økonomi kom beslutningen til at udløse en masseutilfredshed. I et land, der allerede er tynget af høj arbejdsløshed og rasende fattigdom, opflammede det de allerede eksisterende spændinger.

Rapporter fra Sudan siger, at en lille gruppe kvindelige demonstranter samlede sig ved Khartoum Universitet og startede en protest mod nedskæringerne på brændstofføtten. Dette var den første af en række demonstrationer, der blev gennemført mod en hel stribe kilder til misfornøjelse.

Specielt blandt unge mennesker var den opfattelse udbredt, at regeringen

straffede befolkningen, mens den brugte ubegrænsede midler på forsvaret. Mange grupper der involverede sig i protestbevægelsen, som f.eks. 'Sudan Change Now' og twitter'en 'Sudan Revolts', har brugt demonstrationerne som et springbræt til en langt mere vidtgående dagsorden. En dagsorden, der er direkte forbundet med de geopolitiske interesser hos den herskende klasse i USA og Vesten: omvæltning af regimet.

Dette skal vel at mærke ikke bagatellisere de alvorlige og ægte klagepunkter fra mange af demonstranterne. Det er derimod vigtigt at fastholde en kritisk forståelse for, hvordan denne type bevægelser bliver overtaget af eller på anden måde kynisk manipuleret af folk i Vesten, for hvem magt og verdensdominans er mål, der står over alt andet.

Tryllekunstnerne bag gardinet

For at forstå, hvordan protester i Sudan og andre lignende bevægelser over hele verden bliver manipuleret, påvirket og på anden måde kontrolleret af de vestlige magter, må vi først undersøge de væsentlige aktører og de ofte bevidst tilslørede forbindelser imellem dem og de vestlige efterretningsvæsenere og internationale pengemagnater.

I Sudan har vi set en ekstraordinær stor knopskydning af vestligt finansierede ngo'er, som har etableret sig i landets liv – særligt i bycentre som Khartoum. Organisationer som 'Sudan Now' og 'The Enough Project' (et projekt, der direkte er forbundet med George Clooney, det amerikanske udenrigsministerium og George Soros) siger noget om, i hvilket omfang humanitære spørgsmål og ngo'er bliver udnyttet af USA-imperialisterne som dække for geopolitiske interesser.

Faktisk ser vi i tilfældet Clooney og Enough-projektet også, at John Prendergast, den tidligere leder af afrikanske anliggender i det nationale sikker-

hedsråd, er med som leder af organisationen. Hans deltagelse – for ikke at nævne hans tætte relationer til FN-ambassadør Susan Rice, Samantha Power og 'The international Crisis Group' – illustrerer, i hvor høj grad denne gruppe og andre, der er virksomme i Sudan, er enten direkte eller indirekte en del af det amerikanske efterretningssystem.

'The Enough Project' er også typisk med hensyn til dets evne til at sælge en vestlig konstrueret fortælling om Sudan til en umistænksom og generelt uvidende offentlighed. George Clooney, der sammen med Angelina Jolie (medlem af 'Council of Foreign Relations') har et image som progressive humanister, er i stand til at bidrage med en særlig vinkel i den amerikanske offentligheds forståelse: Bashir er et monster, og USA må handle beslutsomt, indbefattet ned mulig magtanvendelse, for at fjerne ham fra magten. Når en sådan stærk fortælling først har rodfæstet sig i offentligheden, er det meget svært, om ikke umuligt, at ændre den.

'The Enough Project' og andre humanitære organisationer udgør dog ikke hele historien. Vigtige aktører inden for landets grænser spiller også deres rolle i planen om at overtage styret i Sudan.

Islamister og imperialister

En vigtig enkeltperson er Dr. Hassan al-Turabi, leder af oppositionspartiet 'Popular Congress Party' (PCP), en af de ledende fraktioner inden for den ofte splittede politiske opposition. Turabi, en såkaldt 'progressiv islamist', er ikke blot en vigtig faktor i sudansk politik. Faktisk er han en af de ledende 'eksperter' på Sudan med forbindelser til det amerikanske National Endowment for Democracy (NED), der går flere år tilbage.

Så tidligt som i 2008 var Turabi en af hovedtalerne hos NED i Washington DC, hvor han bl.a. tog spørgsmålet op om omstyrtelse af regimet i Sudan. Skønt de sædvanlige fordrejninger som 'fremme af demokrati', 'gennemsigtighed' og andre højtravende benævnelser bliver brugt af Turabi og NED, er dette blot sproglig camouflage brugt til at

Den sudanske præsident Omal al Bashir

skjule det klare mål for sådan en konference.

Turabis forbindelse til NED og det amerikanske efterretningssystem er ikke kun et eksempel på den rolle, som disse institutioner spiller i destabiliseringen af Sudan. Den demonstrerer også den måde, hvorpå USA-imperialisterne gennem lang tid har haft solide bånd til de såkaldte 'islamister'.

Det er en konklusion, der yderligere tydeliggøres ved fremvæksten af 'Det Muslimske Broderskab' i Ægypten og af anvendelsen af Al Qaeda og andre militante religiøse i Libyen, Syrien og andre steder.

Således udvikler der sig en meget klarere forståelse for, præcis hvordan de vestlige imperialister er i stand til at benytte sig af en lang række midler – af hvilke mange er 'islamistiske' – for at destabilisere regimer, de betragter som fjendtlige.

International sabotage

Ud over at stå overfor stærke kræfter engageret i den interne kamp i Sudan har Bashirs regering også stået over for et ekstraordinært internationalt pres. Ikke alene er Bashir selv blevet anklaget af ICC (der i sig selv er USA/NATO's forlængede arm) for at være krigsforbryder for sin påståede rolle i konflikten i Darfur – han har også måttet se, hvordan USA og andre vestlige magter anstiftede en brutal borgerkrig, der delte landet, udskilte Sydsudan og skabte betingelserne for den nuværende situation. Bashir har måttet forsøge at bevare grebet om landet over for et mangesidet forsøg på at ødelægge hans styre og den sudanesiske stat.

Konflikten med Sydsudan har lagt

en tung byrde på Sudans økonomi. På grund af tabet af ca. 75 % af landets totale oliereserve, som er beliggende i Sydsudan, er inflationen steget dramatisk, og Khartoums indtægter fra handel med Kina og andre store olieimportører er gået kraftigt tilbage. Endelig har træfninger og andre militære konflikter mellem nord og syd holdt Bashirs opmærksomhed fanget omkring grænseområderne og som konsekvens heraf ført til mindre opmærksomhed på andre presserende spørgsmål i landets situation.

Dette var præcis, hvad vestmagterne havde til formål, da de begyndte at presse på for delingen af landet for få år siden.

Den imperialistiske aggression mod Libyen var for mange opmærksomme observatører et tegn på, at den imperialistiske herskende klasse havde en klar intention om at få fuld kontrol over hele Nordafrika ved at fjerne ethvert spor af nationalisme og enhver leder, der måtte udfordre AFRICOM og den neokoloniale dagsorden.

Gaddafi mødte sit barbariske endeligt i en ondsindet lynchning, udført af hvad der i Vesten kaldes 'frihedskæmpere' ('freedom fighters'). De og deres NTC-herrer som Mahmoud Jibril, der nu er leder af den såkaldte regering i Libyen, var først og fremmest marionetter for Vesten skabt med et eneste formål: økonomisk udnyttelse af naturressourcerne og for at skabe en sikker havn for terrorister, der derefter kan true resten af regionen.

Bashir er på listen over kommende mål, og tager han ikke sine forholdsregler, kan han let lide samme skæbne.

Hvad er det, de vil?

USA og dets vestlige partnere har en række mål bag bestræbelsen på at fjerne styret i Sudan. Som det er tilfældet mange andre steder i konflikter verden over, er hovedformålet at blokere for Kinas økonomiske udvikling.

Kineserne har i årevis været hovedimportør af den sudanske olie, og bortset fra Angola var Sudan hovedkilden i Afrika. Ud over olien er Sudan også blevet et af de vigtigste markeder for kinesiske investeringer. Faktisk var

Sudan i 2002 Kinas femtestørste profitkilde, og det spillede en vigtig rolle i energiproduktion også på andre markeder.

Af disse årsager begyndte Kina at udgøre en trussel mod amerikansk dominans i Østafrika, og ud fra dette imperialistiske perspektiv måtte der gøres noget.

Ud over forholdet til Kina har USA andre geopolitiske og økonomiske grunde til at destabilisere Sudan. Washington søger at sikre kontrol over det østlige og centrale Afrika, og for at opnå dette må det eliminere en af sine største hindringer – Sudan.

USA er gået langt for at opretholde marionetregener i Rwanda, Uganda, Burundi og andre steder. Således er det muligt for USA at beholde magten over Central- og Østafrika, i al fald til en vis grad. Ved at nedbryde Bashirs styre regner disse imperialister med at fastholde USA's herredømme og som resultat heraf sikre sig den store rigdom af naturressourcer i området.

Der er også et element af opportunisme i denne plan. Vesten vil sikre sig udbytte af den stadig mobiliserende idé om det arabiske forår. Så længe denne manipulerede forestilling kan inspirere utilfredse unge til at gå på gaden og protestere, kan USA og dets partnere fortsætte med at påtvinge regionen deres vilje. Imidlertid – som konflikten i Syrien entydigt har vist – er det umuligt for imperialisterne at nå deres mål uden sådanne mytologiske påskud.

Når man undersøger situationen i Sudan, er det vigtigt at holde sig for øje, at et kritisk, antiimperialistisk perspektiv ikke betyder, at man frikender Bashir for hans fejl.

Faktisk vil en sådan undersøgelse belyse de måder, hvorpå Bashir og hans regering har bidraget til at skabe et klima, der giver grobund for protest.

Men ved at analysere opstanden, og ved at undersøge både de positive og de ondsindede kræfter, der arbejder i den, kan vi begynde at få en dybere forståelse – og i kraft af denne arbejde for at undgå, at de vestlige imperialistmagter destruerer endnu en suveræn stat.

Oversat af Stop Terrorkrigen

Hvorfor myrdede Israel Yassir Arafat?

Af Kommunistisk Politik

Den palæstinensiske leder blev myrdet af Israel med radioaktivt polonium 210

Det er nu dokumenteret, at den palæstinensiske leder Yassir Arafat efter al sandsynlighed blev myrdet med det radioaktive stof polonium 210 – et i almindelighed for andre end atommagternes efterretningstjenester ukendt giftstof i 2004, da Arafat udviste symptomer på en mystisk sygdom, som han en måned senere døde af på et fransk militærhospital.

På initiativ af Arafats enke Suha er efterladte ejendele udleveret fra hospitalet blevet undersøgt af et svejtsisk laboratorium. Og nu graves hans lig op til yderligere undersøgelser, også på Suha Arafats initiativ, for at finde sandheden om, hvordan Palæstinas nationalhelt og modstandssymbol egentlig døde.

Men selvom dødsårsagen og de præcise omstændigheder omkring hans død ikke har været klarlagt i de otte år, der er gået, har der ikke hersket tvivl blandt palæstinensere eller de marxistisk-leninistiske og revolutionære kræfter og Palæstinas venner om, at Arafat var blevet myrdet, og at Israel stod bag.

Mordet på Arafat var en del af den 'krig mod terror', George W. Bush og den israelske leder Ariel Sharon udløste efter 11. september 2001.

Under dække af 'krigen mod terror' og under amerikansk beskyttelse gennemførte Israel en stadig mere blodig og brutal krig mod det palæstinensiske folk for at fastholde det splittet og undertrykt, sådan at Israel kunne styrkes og udvides som en zionistisk stat.

I en række artikler i Kommunistisk Politik og på kpnet.dk er disse udviklinger belyst. Fra starten stod det klart, at elimineringen af Yassir Arafat indgik i overvejelserne – og der var ved hans død ingen tvivl om, at han blev myrdet, og hvem der stod bag: den isra-

elske stat og den israelske regering, utvivlsomt sanktioneret eller blåstempelt af USA.

Den netop korruptionsdømte Ehud Olmert, som efterfulgte slagteren Sharon som premierminister efter dennes hjerneblødning, fortsatte Sharons linje, og det er fortsat israelsk politik. Ikke Arafat, ikke palæstinenserne, men Israel og dets morderiske ledende politikere og militær er den egentlige hindring for fred i Mellemøsten og en retfærdig løsning af det palæstinensiske spørgsmål.

I det følgende henvises til et lille udvalg af artiklerne herom, som fortjener at blive genopfrisket:

Den amerikansk-israelske krigsalliance

"Det er nu en realitet, at USA, England og Israel har iværksat 'det 21. århundredes første krig', som George Bush kalder det. Og det står nu klart, at terrorkrigens første to angrebsmål bliver Afghanistan og Palæstina. For USA at knuse Taliban-regimet (som er dets gamle allierede) og knuse Osama bin Laden og hans styrker (som er skabt af USA og CIA). For Israel at knuse den palæstinensiske intifada, tilintetgøre det palæstinensiske selvstyre og for evige besættelsen. Det står også klart, at der bliver et tredje og et fjerde angrebsmål (Irak står højt på listen) – og at planerne også herfor er udarbejdet."

(15. september 2001)

Israel erklærer krig mod Palæstina og den arabiske verden

"Israel har bombarderet Yassir Arafats residens og en lang række andre kernepunkter for det palæstinensiske selvstyre med missiler i den voldsomste militære optrapning af den nuværende konflikt.

I en tv-tale ind imellem angrebene udstedte krigsforbryderen og masse-morderen Ariel Sharon en regulær krigserklæring i hvad han kaldte en 'krig mod terror' – Israels parallel til den amerikanske terrorkrig:

- Vi er blevet tvunget ind i en terror-krig, hvis formål er at tvinge os ud af dette land. Det vil ikke ske, sagde Sharon, som sammenlignede Israels angreb på palæstinenserne med USA's krig mod Osama bin Laden: (...)

- Arafat er hovedhindringen for fred og stabilitet i Mellemøsten ... Det vil ikke lykkes Arafat at narre den regering, jeg leder ... Han har truffet et strategisk valg om at benytte terror og vil gennetvinge sin politik med terror ... at opnå diplomatiske gevinster ved mord.

- Yassir Arafat har ansvaret for alt, hvad der sker her ... Enhver som rejser sig for at dræbe os står i fare for selv at blive dræbt."

(4. december 200)

Vil verden tolerere folkemord på palæstinenserne?

"Ariel Sharons angreb på de palæstinensiske myndigheder og den forstærkede terror mod hele det palæstinensiske folk, som fulgte efter hans proklamation af en 'krig mod terror', hvor Yassir Arafat blev udnævnt til Osama Bin Laden nr. 2, er en kriminel afpresning af den palæstinensiske præsident:

Enten udfører den palæstinensiske ledelse det beskidte arbejde for Israel og arresterer/eliminerer alle de kræfter, organisationer og folk, som Israel har udnævnt til 'terrorister' – eller også gør Israel det af med de palæstinensiske myndigheder. Indbefattet en evt. likvidation af Yassir Arafat."

(7. december 2001)

Terrorkrig

"Der er foregået en modbydelig massakre og en brutal undertrykkelse af menneskerettigheder og international ret for øjnene af det internationale samfund, siden Israel indledte sin storoffensiv i de besatte områder for at tilintetgøre selvstyrets infrastruktur og knuse den væbnede palæstinensiske modstand. Et militært opgør med PLO

og modstandsgrupperne uden for PLO.

Total paralysering og intimidering af hele det palæstinensiske civilsamfund. Og en ydmygelse af den palæstinensiske præsident Yassir Arafat, som har været holdt i skarp husarrest i månedsvis i Ramallah. Israelske tropper har knust Arafats politi og sikkerhedsstyrker, alle selvstyrets institutioner, mens morderen og bødlen Sharon råbte, at 'Arafat er lederen af det palæstinensiske terrornetværk'.

Ved "terrornetværk" forstås krigsforbryderen Sharon simpelthen alle væbnede palæstinensiske grupper: Med andre ord den palæstinensiske hær, som staten Palæstina ikke kan oprette til at forsvare sig med, fordi staten Palæstina ikke eksisterer."

(10. april 2002)

Demokrati rimer på lig

"Yassir Arafat: palæstinensisk martyr. Valgt præsident for et folk, hvis land gennem mere end et halvt århundrede har været besat. Et mishandlet, undertrykt, fordrevet folk, som et aggressivt Israel og supermagten USA har terroriseret og nægtet de mest elementære rettigheder – indbefattet retten til en selvstændig stat.

Arafat var symbolet på den palæstinensiske identitet, på Palæstinas kamp og håb. Han var og han forblev kaptajnen, der nægtede at forlade broen, da Israel satte skibet i brand med fly og bomber og jævtede huse og oliventræer. Isoleret i sine sidste år i Ramallah, reelt som Israels fange, politisk anbragt på sidelinjen, stemplet som 'terrorist' og 'politisk irrelevant', forblev symbolet Arafat hos sit folk til det sidste, i en af dets sværeste og mest afgørende stunder, under den brutale israelske massakre og ulovlige besættelse, beordret af slagteren Sharon. De sidste måneders israelske 'offensiv' i Gaza har været en opvisning i fascistisk statsterrorisme.

Så myrdede Israel Arafat – og 'terroristen' blev 'statsmand', fik en statsmands æresbevisninger med besøg ved kisten af regeringschefer og udenrigsministre, som hyldede ham i døden. Og endelig vendte han hjem fra sin sidste odysse, til sit sørgende folks arme og sit hjemlands hellige jord.

Allerede før hans legeme var blevet

koldt og mens lovordene over Arafat lød højest, fik verden at vide, at hans død betød et nyt håb for palæstinenserne: Forhindringen for en løsning af konflikten med Israel var væk, en ny proces mod fred kunne begynde.

Arafat forrådte ikke sit folk. Han opgav aldrig dets grundlæggende rettigheder og krav. Derfor blev han myrdet, og hans død skal bane vejen for en israelsk-amerikansk dikteret 'løsning' – på bekostning af palæstinenserne og den arabiske verden."

(17. november 2004)

Politikere, generaler og imamer

"Det israelske valg havde en forhånds-erklæret vinder: slagteren Ariel Sharon, som stadig ikke er død, og hvis reaktionære politik og tætte alliance med Bush-regeringen vil kaste sin sorte slagskygge over Mellemøsten i mange år frem.

Hans Kadima-parti, anført af Ehud Olmert, står for en ensidig fastlæggelse af Israels grænser (nemlig den ulovlige apartheidmur) samt en ikke procentangiven del af Vestbredden – og for at forhindre at der kan opstå en bare halvvejs levedygtig palæstinensisk stat.

Olmert sigter på annekteringen af store bidder af Vestbredden, et sted mellem 15 og 55 pct. Det præcise landkort ligger ikke fast – men planen kan omfatte hele Jordan-Dalen og de store bosættelser ved muren. I den borgerlige presse er Olmert blevet fremstillet som en mand, der vil rydde bosættelser på Vestbredden. Virkeligheden er, at rydningerne vil være kosmetiske og skal skjule endnu et stort røveri af palæstinensisk land."

(29. marts 2006)

PS

Efter mordet på Arafat blev henrettelsen af statsoverhoveder i de lande, USA, Israel og NATO fører 'terrorkrig' imod, normen: Saddam Hussein og Muammar Gaddafi blev også barbarisk myrdet. Selvfølgelig i strid med international ret.

11. juli 2012

Ghettoer, flere ghettoer

Hvad fanden er det for øvrigt for en nedladende og svinisk måde, man omtaler store grupper af den danske befolkning på ved brugen af betegnelsen 'ghettoer'?

Fordi man nu engang er så uheldig at være født i det røvuretfærdige og undertrykkende system, som kapitalismen er, og efter følgende tilhøre den store gruppe, som har fået rollen som dem, man kan udbytte og pisse på, er det vel ikke rimeligt, at ens liv og hele eksistens bliver hånet og nedgjort!

Det er i samme ånd og med samme formål, som når man kalder ældre medborgere, som har knoklet for at holde

røven oppe på resterne af velfærdssamfundet, for en 'ældrebyrde'.

Når det så er sagt, har Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter for nylig udsendt en opgørelse, der viser, at de 28 områder, der indtil nu har haft den nedgørende og diskriminerende betegnelse 'ghetto', er ved at få følgeskab af yderligere 14 områder.

Ghetto-listen blev indført af den tidligere VK-regering angiveligt for at optimere den sociale indsats, men reelt for at fastholde og legitimere de store forskelle, der er på levevilkårene i landet. Og samtidig er der selvfølgelig ønsket om en kunstig opsplitning af alle os, der er nødt til at holde sammen for at modstå det kolossale tryk, der både økonomisk, kulturelt og socialt lægges på os.

Ministeren for det pågældende område, socialdemokraten Carsten Hansen, udtaler, at der fremover vil ske en større social og politimæssig indsats! Naturligvis kan man ikke forvente større visioner fra en samfundsbevarende og velnæret politiker end ovennævnte.

Håbet kan kun være, at de hårdest presede mennesker i samfundets bund, sammen med alle de andre, der kun kan sælge deres arbejdskraft for at overleve, gennemskuer råddenskab og efterfølgende mærker den store fælles styrke, vi har, og derefter starter den grundlæggende ændring af det nuværende samfundssystem, som er så hårdt tiltrængt.

Peer Nørbo
Juli 2012

Folkebevægelsen mod EU: EU ud af faglige konflikter

MEP Morten Messerschmidt har henvendt sig til EU-Kommissionen for at få EU til at stoppe 3Fs fuldt lovlige faglige blokade mod Restaurant Vejlegården. Baggrunden for konflikten er, at restauranten har brudt sin overenskomst med 3F til fordel for en overenskomst med Kristelig Fagforening, som 3F betegner som en dumpingoverenskomst. Venstre, Liberal Alliance og Dansk Folkeparti har foreslået en lov mod den slags konflikter, og nu har MEP Morten Messerschmidt henvendt sig til EU-Kommissionen for at få EU til at gribe ind og stoppe konflikten, fremgår det af pressen.

- Jeg vil på det kraftigste opfordre EU-kommissionen til at holde fingrene langt væk fra konflikten på Vejlegården. Den slags konflikter skal afgøres af parterne i Danmark, lyder meldingen fra Søren Søndergaard, der er medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Jeg er i øvrigt forundret over Morten Messerschmidts pludselige forkærlighed for EU-indblanding – især når selv de danske arbejdsgivere i restaurationsbranchen ikke vil have EU på menuen, men foretrækker at bevare den danske arbejdsmarkedsmodel.

- Vi skal have EU ud af – og ikke mere ind i – faglige konflikter i Danmark, fastslår Søren Søndergaard.

3F markerer sin blokade med en demonstration ved Restaurant Vejlegården hver onsdag kl. 11.30-13.30.

Sulten

**skabte under og efter 1. verdenskrig
en særlig kapitalistklasse – gullaschbaronerne -
der kogte kødrester og affald sammen
og solgte det i dyre domme på dåser
til militær og sultne befolkninger -
svinerige blev de -
men baronerne har lagt op -
de fremstiller ikke længere deres herligheder -
det gør storindustrien der kører videre
med lækre blandingsprodukter -
så ingen aner hvad pølsen består af
hvad leverpostej er fyldt med
eller hvad der landede i den blandede fars -
det er også kødhamrende ligegyldigt -
så længe fortjenesten er der.**

N.B.

Sommerferie er tid til at drømme

Så blev der lidt ro, lidt tid til at drømme og fantasere. En dejlig sommer, ikke for varm og ikke for kold, hvor den uden-dørs vedligeholdelse af huset kan foregå i fred og ro i en behagelig temperatur.

Imens lader jeg tankerne få fri til at flyve, som de vil, uden forstyrrende impulser fra diverse digitale medier, men undtagelsesvis med lidt tilsætning fra aviser og radioaviser. Pensionsfondene er kæmpestore, hører jeg. Det er dog helt utroligt, hvor lidt styr der er på at udnytte ressourcerne. En skattebetalt pensionsordning kan jo dække alle, så forsørgelsen er sikret i alderdommen. Man kan jo også kalde det folkepension, men beløbet skal være til at leve af. I dag får jeg lidt over 5000 om måneden, det er i hvert fald ikke til at leve af. Sådan bliver pensionsfondene overflødige. Nå nej, nogen ville jo nok gerne have mere, men det er vel også ladsig-gørligt at etablere én fondskasse, som man kan betale ekstra til. Et ekstra plus bliver, at staten kan bruge af pengene til at betale af på sine lån og bruge de sparede renter til udbetalingerne af pensionerne. Der er bare det, at den slags ikke er tilladt i EU, så er man jo konkurrenceforvridende og undergraver markedet.

Nå ja, og så er arbejdsløsheden omsig-gribende. Min bonussøn fik en fornem

eksamen for et halvt år siden, men arbejde er der ikke noget af, og sådan er det for mange andre i familien i 30-40-års-alderen. Eller de slider sig op i job, de er godt trætte af – der er bare ikke andet at få. De fleste familier har arbejdsløsheden under huden. Så rigtig mange får efterhånden skuffede forventninger til den såkaldt røde regering.

Drømmene vender tilbage: om længere understøttelsesperiode med adgang til en reel uddannelse, mens diverse håbløse, nedbrydende samtaler og job uden mening forsvinder. Samtidig er enhver arbejdsgiver ansvarlig for, at alle ansatte får og underleverandører betaler en overenskomstmæssig løn. Med det gennemregistrerede samfund vi har, kan et statsligt it-selskab lave et enkelt og nemt system, der holder styr på det. De EU-styrede udbud i kommunerne afskaffes, de dræner ressourcer til unyttigt arbejde og stiller ikke de rigtige krav til arbejdet, og mens priserne stiger, forsvinder den lokale ekspertise til store koncerner.

Og jeg drømmer om et samfund uden et væld af reklamer og uigennemskuelige tilbud. Nu skal jeg købe et trægulv, men prisen varierer fra 5000 til 20.000 bare for gulvet. Det er muligt at få tilbuds-

aviser i stakkevis, men dukker lige det rigtige op? Søgningen på internettet er langsommelig og besværlig trods 117 forskellige link-sider, der alligevel ikke kan finde det, jeg har brug for. Gad vide, hvor mange timer der bruges på unødvendigt reklamearbejde til reklameaviser, internetsider, trykning og distribution.

Nå, men nu kommer der nogle børnebørn, og haven er fuld af overraskelser: snegle og bænkebidere, forsinkede hindbær, gulerødder, og lige om lidt ærter. Solsorte og gærdesmutter synger for os. Vi ses om lidt, når vi skal slås for vores fælles fremtid.

GBe

This Land was Made for You and Me

A tribute to Woody Guthrie 100 år

Arne Würzler, DK

Turne august 2012

Fredag d. 17. Valby

Lørdag d. 18.
Virksund Festival

Søndag d. 19. Hørdum

Mandag d. 20.
Svendborg

Anne Feeney, USA

Valby, fredag den 17. august kl. 20
3f BJMF, Festsalen, Trekronergade 26 (Entré)

www.budskabfragrasrodderne.dk

OKTOBER BOGBUTIK

København

Bemærk Ny adresse
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
*Under ombygning -
åbner 8. september*

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

OL med politiske bomberter

Skuespil i stedet for brød: OL i London og Fuck the Queen – set fra fladskærmen

OL 2012 i London er skudt i gang! ... Som afløser for Tour de France, som afløste Wimbledon, som afløste europamesterskabet i fodbold! Det er atter en sommer med et væld af sportsarrangementer. Der rummes virkelig mulighed for, at mange familier går mere eller mindre i opløsning, fordi nogle familiemedlemmer insisterer på at bruge al fritid og ferie omkring den firkantede.

- *Hvad er nu det?*

Det er min kone, som retter spørgsmålet til fladskærmen. Hun har i den sidste uge været lettet over, at Tour de France er overstået, så nu er der håb om lidt samvær med husbonden. Alligevel er skærmen fyldt med halsende ryttere omgærdet med masser af hujende mennesker:

Netop denne søndag, hvor landevejscykling for mænd afgøres, er det for deltagerne *pay back time*. Briten Mark Cavendish, der vandt VM i København sidste år, er storfavorit til at vinde.

Storbritannien har nemlig formået at opbygge et sandt superhold, hvilket også udmøntede sig i en total dominans i Tour de France med Bradley Wiggins fra Team Sky som vinder. De fløj så lavt og hurtigt, at de helt overså, at man i denne sport skal uddele nogle smuler til de andre, selvom de ikke har dopet sig lige så effektivt.

Det straffede resten af verden dem så for i søndags: Stort set samtlige nationer kørte mod England og Mark Cavendish.

Bradley Wiggins har ellers forsøgt at 'lande' oven på triumfen i Frankrig. Han er naturligvis blevet overdænget med lykønskninger og ros. Heriblandt fra sit yndlingsidol, som er guitarist i et band, samt – som etiketten nok tilskriver – en hilsen fra 'The Queen'.

Bradley var tilsyneladende meget afslappet over dette. På Twitter kunne man således læse hans reaktion:

- *Jeg er bæret over gratulationen fra min yndlingsguitarist, men fuck the Queen!*

Det kan nok være, at det skilte van-

dene i og omkring øriget.

Over, under og ved siden af arrangementerne skinner den politiske agenda igennem facaden. Det gælder også for det britiske establishment, der på linje med Ukraine forsøger at slå politisk mønt ved OL.

Derfor var fortørnelsen også stor, da USA's præsidentkandidat Mick Romney, som var på besøg i OL-byen midt under legene, kritiserede englænderne for mangel på organisatorisk talent. Det har han også fået ørerne i maskinen for – i og uden for England. Mere af den slags, og det amerikanske præsidentvalg er afgjort.

England behøver imidlertid ikke hjælp udefra, når det gælder om at bomme.

Allerede under de første konkurrencer, der startede dagen inden åbningsceremonien, formåede arrangørerne at skærpe krigsfaren. Ved optakt til fodboldkampene præsenteres de enkelte spillere med billede, navn og nationalt flag på en storskrum på stadion.

Nu har briterne jo kun haft fire år til at forberede legene, så måske er det tidspresset, der fik arrangørerne til at flette de enkelte nordkoreanske damefodboldspillere sam-

men med det sydkoreanske flag.

I betragtning af, at de to dele af nationen formelt stadig er i krig, og Nordkorea konstant bliver chikaneret af den 'frie' vestlige, kapitalistiske verden, så er det forståeligt, at nordkoreanerne i protest forblev i omklædningsrummet. Problemet blev imidlertid løst, og Nordkorea vendte det hele til en triumf ved at slå de colombianske kvinder med 2-1.

Og sådan vil også dette OL fortsætte – med livsvigtige sejre, rystende nederlag, utilsigtede bomberter, bevidste 'bommerter', ferieunderholdning og gigantindustri, mens næste krig er på vej.

-Reno

